Taxa poștală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 28

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Prizoniera patagonilor

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Prizoniera patagonilor

Nr. 28

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

**An apariţie:
1934**

CAPITOLUL I
Când cercetaşii se odihnesc

Erau orele şase de dimineaţă şi servitorii hotelului hispano-american de-abia se sculaseră.

Pe jumătate adormiţi, rândaşii aprindeau focul în bucătărie, pe când servitorii, încălţaţi cu pantofi de pâslă umblau cu paşi uşori de-a lungul coridoarelor şi strângea încălţămintele pasagerilor puse în faţa uşilor.

La al cincilea etaj doi băieţandri voinici erau tocmai ocupaţi cu astfel de treabă.

Marele hotel hispano-american este la Rosario-de-Santa-Fe, oraş situat în republica Argentina şi la nord de o ţară puţin cunoscută în zilele noastre: Patagonia.

Toată aristocraţia americană care pentru afaceri sau din plăcere trece prin Rosario, sau e stabilită acolo, trage la celebrul hotel.

Şi cineva care ar voi să se amuze ghicind psihologia clienţilor unui hotel, n-ar avea decât să examineze cu atenţie, dis-de-dimineaţă, încălţămintele puse la uşile odăilor.

Cei doi băieţi de la etajul al cincilea, flecari din fire, schimbau între ei anumite reflexii pe când frecau de zor ghetele fine ale pasagerului de lux şi bocancii cu cuie groase pe talpă, dar făcute din piele bună şi suplă ai călătorilor aventuroşi, exploratori sau vânători.

În faţa pragului camerei cu nr. 70 erau înşirate trei perechi de ghete. Nu erau ce e drept, elegante, ba chiar în loc să fie lustruite fuseseră unse cu ceva gras ca să li se moaie pielea. Cuiele de pe talpă erau lucioase şi roase de frecătură.

— Cred, zise unul din băieţii de serviciu că picioarele care sunt găzduite în bocancii ăştia nu sunt picioare de miliardari.

— De unde ştii, tu, Tobia? întrebă tovarăşul său. Vrei să zici că cei trei pasageri din camera nr. 70 n-au punga bine garnisită şi că s-ar putea s-o şteargă, uitând de a mai trece pe la casă?

— O! zise celălalt. Răul n-ar fi prea mare, dacă cei puţin n-ar uita şi bacşişul nostru.

— Dar, însfârşit, ce te face să presupui…

— Nu presupun nimic, zise Tobia; ştiu doar atât că cei trei

pasageri de la nr. 70 sunt trei tipi originali şi nu prea pretenţioşi. Şi tu ştii ca şi mine că atunci când un pasager nu e pretenţios, asta înseamnă de obicei că nu prea are multe parale.

— Mi se pare că data asta te înşeli, răspunse Fernando. Mie-mi plac aceşti tineri italieni, dacă nu pentru altceva, cel puţin pentru costumul pitoresc pe care-l poartă.

— Tocmai, zise Tobia. Ce-o mai fi şi uniforma aceea ponosită? Dac-ar avea bani mulţi nu şi-ar fi cumpărat haine mai bune, în loc să se plimbe pe străzile din Rosario, cu ciorapi scurţi, haine verzui şi pălării *sombrero?* Şi n-ai observat că unul din ei se încăpăţânează să iasă şi ziua cu un băţ gros în mână, cu un cuţit la brâu şi cu o gamelă în bandulieră, care-i bănănăie la şold? N-am fost niciodată în Italia. Dar dacă aşa sunt soldaţii italieni... atunci trăiască Spania!

— Dragul meu Tobia eşti un mare bou, zise Fernand şi nu meriţi nici măcar să fii un bou spaniol! Şi mai întâi, îţi interzic să vorbeşti de rău pe italieni.

— Pentru care motiv?

— Pentru că sunt jumătate italian; deoarece bunicul meu a fost piemontez; în al doilea rând, pentru că cei trei tineri de la nr. 70 sunt cercetaşi italieni.

— Mă rog şi ce cercetează?

— Ascultă! Cercetaşii în genere, numiţi şi *boy-scouts* sunt băieţi care se pregătesc să fie mai târziu oameni bine disciplinaţi şi care în acest scop, organizaţi în societate, păstrează o disciplină severă şi fac exerciţii de gimnastică, de marş şi diverse sporturi.

— Dar, în definitiv, zise Tobia, ce caută aici aceşti cercetaşi?

— Vezi, asta nu ştiu! Dar, după cum ţi-am spus adineaori, dacă n-ai fi un bou şi dacă, după ce-ţi isprăveşti lucrul, în loc de a-ţi fuma pipa, de a te îmbăta cu *gin,* ai deschide şi tu un ziar, ai citi uneori aventurile fantastice ale celor trei cercetaşi italieni, care au pornit să facă înconjurul lumii.

— Ce idee ciudată, să facă înconjurul pământului! Ce e aşa de extraordinar de văzut? Se vede că n-au cinematograf în Italia?

— Da, o idee ciudată, cum spui tu. Dar, au avut una şi mai extraordinară! Ei sunt primii, care au trecut Oceanul Atlantic în aeroplan!

— Ce smintiţi, zise Tobia, să ia un aeroplan când e aşa de comod să faci voiajul cu vaporul! Dar, la urma urmelor e treaba lor şi nu-mi pasă decât dacă mi-ar da un bacşiş bun la plecare.

Dar, cu toate cele ce mi-ai spus tu, am să-i observ bine şi de-o fi nevoie, voi vesti pe patron. Ştii cum îi cheamă?

— Desigur! Cel mai mare se numeşte Raimondo Balsan, iar ceilalţi doi sunt Marius Colombo şi Jean Bart. Dar, dacă vrei părerea mea, nu te ocupa de ce nu te priveşte, căci s-ar putea ca patronul să te trimită să te plimbi sau să te oblige să ceri scuze.

— Scuze, băieţandrilor ăştia?

În momentul acela uşa de la nr. 70 se deschisese şi Marius Colombo, unul din cei trei cercetaşi apăru în prag, cu braţele încrucişate, sprâncenele încruntate, fără să zică o vorbă.

Auzise, probabil, vreun crâmpei din conversaţia dintre cei doi servitori şi se îndrepta spre dânşii cu un aer destul de supărat. Se plecă spre Tobia şi cu mâna dreaptă îl apucă de braţ pe care i-l strânse, făcându-l să urle de durere.

— Ei, mă doare!

— Ştiu că te doare! zise Marius. Dar ar trebui să-ţi dau o pedeapsă şi mai aspră, în primul rând, pentru imprudenţa ta. Hai, scoală-te şi du-te de ne adu dejunul.

— Ce să servesc d-lor cercetaşi? Cafea? Lapte? Ciocolată? Sau gin?

— Ţine-ţi cafeaua, laptele şi ciocolata pentru femei şi pentru copii, gin-ul pentru tine, beţivule şi adu-ne noua o felie bună de *roastbeef* rece şi vin... Chianti... ai înţeles?

Şi pe când Tobia cobora câte patru trepte deodată ieşi să execute ordinul, Marius înveselit de incident, reintră în camera sa şi se crezu obligat să deştepte pe camarazii săi, care dormeau duşi.

Camera era mare, luminată de două ferestre şi mobilată cu trei paturi de fier, pe care cercetaşii le puseseră unul lângă altul. Erau rezemate de perete şi, învăţaţi cu disciplina militară, cei trei tineri îşi aşezase în regulă la căpătâiele lor: hainele şi armele.

Marius, deschizând ferestrele, strigă voios:

— Ei! Cercetaşi, în picioare, a sunat deşteptarea!

Cei doi camarazi săriră repede din pat.

— Ce oră e? întrebă Jean Bart, vârându-şi capul într-un lighean cu apă.

— Şase şi jumătate.

— Aşa de târziu, exclamă Raimondo. Şi eu care hotărâsem să mă scol devreme!

— Dar e de vreme! protestă Jean Bart, bălăcindu-se o raţă în apa îngheţată şi stropind în toate părţile. Ce ai da făcut aşa de

grabnic?

— Vai! zise Raimondo, cu un ton pe care se silea să-l facă trist. Vai! E adevărat, din nefericire, că n-avem nimic de făcut. Suntem de o săptămână la Rosario şi vă mărturisesc că sunt obosit de atâta nemişcare. Nu sunteţi şi voi de părerea mea?

— Eu da, zise Jean Bart şi simt nevoia de a mă mişca. Zău aşa, păcat de osteneala ce ne-am dat să facem înconjurul lumii.

— Dar, urlă Marius, aveţi cumva pretenţia să spuneţi că aţi văzut şi aţi vizitat toate? Vreţi un program nou? Proiecte noii? Le am la îndemână şi, dacă vreţi, suntem pe punctul să întreprindem una din cele mai frumoase călătorii din turul nostru în jurul pământului. Mai avem însă, câteva ore până la plecare. Pentru un moment să ne mulţumim să îmbucăm fripturile pe care le-am comandat şi pe urmă să ne strângem cu cingătoarele noastre de lână stomacurile doldora.

Între timp, Tobia intrase şi pusese pe masă o tavă mare de argint, cu dejunul comandat.

Fără a mai aştepta mulţumiri, încă sub impresia bruftuielii pe care o încasase de la energicul cercetaş, servitorii se grăbi s-o şteargă.

Cercetaşii se aşezară la masă şi în faţa ferestrelor deschise, fără haine pe ei şi fără să se sinchisească de frigul destul de aspru, începură să mănânce cu o poftă nebună.

Pe la jumătatea dejunului, după ce bău un pahar da vin, Raimondo, nerăbdător, zise lui Marius:

— Ei, acum poţi să ne spui, te ascultăm.

Marius îşi scoase din buzunar portofoliul de piele de crocodil, pe care prietenii săi îl cunoşteau atât de bine şi luă dintr-unul din compartimentele secrete o carte de vizită pe care, misterios, o puse sub ochii celorlalţi doi, care citiră.

— Alfredo Citerni.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jean Bart, care nu înţelegea.

— Înseamnă, zise Marius, că nu prea aveţi memorie şi, că nu ştiţi să onoraţi pe savanţii, care fac cinste ţării noastre. Trebuie deci, să vă amintesc că Citerni e un explorator celebru care a fost de două ori la Polul Sud? Şi că e nepotul acelui Carlo Citerni, care a luat parte la a doua expediţie Bottega.

— E adevărat, întrerupse Raimondo. Dar asta nu-mi explică...

— Aşteptaţi, ajung la fapt, zise Marius. Cunosc personal pe Citerni şi iată cum i-am făcut cunoştinţa. Cu câteva zile înainte de a pleca din Roma văzui într-o seară intrând în magazinul de

arme al unchiului meu un omuleţ cu ochelari de aur şi plete albe. Avea un glas de fetiţă, cam timid şi ceru un cuţit de vânătoare, două revolvere, două carabine şi o mare cantitate de muniţii.

— Un adevărat arsenal! zise Raimondo, râzând.

— Acel om era exploratorul Citerni, care pleca în Patagonia, însărcinat cu o misiune ştiinţifică de guvernul italian.

— Şi atunci? întrerupse cu nerăbdare Jean Bart.

— Atunci, continuă Marius, printr-o întâmplare extraordinară, de care e de prisos să mai vorbim, l-am descoperit ieri, aici la Rosario pe faimosul explorator şi sper că va primi să ne ia cu dânsul în cea mai apropiată excursie pe care o va face în Patagonia.

— Va să zică, n-ai vorbit? întrebă iarăşi Jean Bart.

— Nu încă, dar îi voi vorbi, chiar azi, afară numai dacă no fi murit.

— De ce să fi murit. Dacă l-ai văzut ieri? întrebă, la rândul său, Raimondo.

— Tocmai fiindcă l-am văzut ieri s-ar putea să fie mort, astăzi, replică Marius, râzând; dar nu vreau să vă spun mai mult.

Şi cum, se auzea tocmai o bătaie discretă în uşă, Marius, mulţumit că putea schimba vorba, strigă:

— Intră!

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru statura patronului hotelului în persoană. Era îmbrăcat într-o lungă redingotă neagră şi aerul său grav lăsa să se presupună importanţa vizitei sale.

Marius crezu la început, că acel grav personaj, vestit de Tobia, venise să le prezinte socoteala pe opt zile, cerând plata, ca în caz de refuz să-i dea pe mâna poliţiei argentiniene, care nu glumeşte în asemenea chestiuni.

Dar, impresia nu dură mult, căci din prag patronul începu să facă plecăciuni. În faţa acestei excesive politeţi tinerii îl poftiră să înainteze, ceea ce el se grăbi să facă, scuzându-se vă venea să-i deranjeze atât de dimineaţă.

— Nu ne-aţi deranjat de loc, zise Raimondo, căci noi ne sculăm de obicei odată cu soarele.

— Vreţi să spuneţi, înaintea soarelui, obiectă patronul, râzând, deoarece la Rosario, soarele nu e prea matinal. Dar, dacă vin atât de devreme să vă tulbur dejunul, fiindcă am ţinut să fiu primul care să vă felicite.

— Şi de ce să ne felicitaţi, întrebară Raimondo şi Jean Bart uimiţi.

— Ştiţi foarte bine de ce vreau să vă vorbesc! Desigur toată onoarea revine amicului dv. domnul Marius Colombo... Dar curajul pe care l-a dovedit ieri vă face cinste şi d-voastră de asemenea.

— Destul, d-le hotelier, zise brusc Marius, să ştiţi că vă port necaz că-mi divulgaţi astfel micile mele secrete. Asta, va să zică să fiţi indiscret.

— Indiscret, eu? replică bietul om. Secretele dv., aţi spus? Dar, în momentul acesta, toate ziarele din Rosario povestesc isprava dv.

— Ce face? E şi în ziare? exclamă Marius cu vioiciune.

— Cred şi eu! zise hotelierul şi m-am grăbit să vi le aduc.

Şi desfăcându-şi haina scoase din buzunarul dinăuntru patru sau cinci foi imprimate.

— Iată-le toate, d-lor. Citiţi singuri.

— Dar ce lucru? ziseră împreună Raimondo şi Jean Bart, încremeniţi, pe când Marius se refugia iar în fundul camerei Şi, întorcându-le spatele se apucase să bată cu degetele în geamurile de la fereastră, privind, distrat, în stradă.

Atunci, cei doi prieteni, desfăcură unul din ziare şi citiră, la pagina pe care le-o arătă hotelierul:

„Groaznic accident”. O salvare emoţionantă. Ieri dimineaţă, o trăsură trasă de doi cai superbi şi condusă de un vizitiu de rasă indigenă, mergea pe malul râului Parana într-un punct, unde panta e foarte repede şi se termină printr-o curbă extrem de periculoasă. În trăsură se găsea un eminent învăţat, domnul Alfredo Citerni, explorator italian, care vizitează pentru studii republica noastră.

Deodată, caii se speriară şi vizitiul, vrând să strângă frâul fu azvârlit de pe capră. Frâul se rupse şi caii târâră trăsura, în goană spre precipiţiu.

Catastrofa era iminentă. Când, un tânăr, care trecea pe acolo, cu un sânge rece uimitor şi un curaj rar, se repezi şi apucă zăbalele unuia dintre cai.

Fu târât pe o distanţă de vreo sută cincizeci de metri, dar calul nemaiputând respira sub strângerea acelei mâini puternice, se prăvăli însfârşit la pământ, încetinind astfel mersul vertiginos al greoiului vehicul, care se izbi puternic de parapetul drumului; al doilea cal căzu şi el iar dl. Citerni fu rănit destul de grav.

Am putut afla numele curajosului salvator, care dispăruse numaidecât, după ce dase împreună cu alţi trecători primele

îngrijiri victimei.

Acest tânăr erou e un cercetaş talian, anume Marius Colombo.

El e în trecere prin oraşul nostru, împreună cu doi amici ai săi, cu care face înconjurul pământului. Şi, toţi cititorii noştri au recunoscut desigur pe cei trei celebri cercetaşi, ale căror isprăvi sunt urmărite de întregul univers.

După ce terminară lectura cei doi tineri se întoarseră spre camaradul lor şi cu aerul cel mai simplu din lume, îl întrebară:

— Ne-ai ascuns întâmplarea asta, Marius! Ştii, nu e frumos să pleci singur la plimbare ca să faci isprăvi de astea! Totuşi, nu suntem supăraţi, căci acum ştim în ce mod ai regăsit la Rosario pe omuleţul cu păr alb şi ochelari din aur pe care-l cunoşteai de la unchiul tău.

Cei trei cercetaşi râseră între ei, pe când hotelierul era puţin cam surprins de simplitatea cu care vorbeau de un lucru atât de extraordinar şi prestigiul celor trei tineri spori şi mai mult în ochii săi.

Negăsind cuvinte, se cufunda în saluturi, care exprimau toată admiraţia sa.

Marius îl întrebă atunci:

— Dar ziarele dv. sunt stupide, d-le hotelier, căci nici nu pomenesc de starea d-lui Citerni.

— A! La naiba! exclamă hotelierul. Vă rog să mă scuzaţi, d-lor, dar în tulburarea mea, am uitat să vă dau o scrisoare sosită chiar acum pentru dv. din partea domnului Citerni.

— O scrisoare? zise Marius. Mii de pipe, sunt sigur că e o invitaţie şi face parte din programul de care v-am vorbit adineaori. Daţi-mi-o, d-le şi vă mulţumesc.

Cercetaşul luă plicul închis care purta o pecete mare de culoare albastră; şi de data asta, după numeroase plecăciuni, politicosul patron se despărţi, însfârşit, de locatarii. Marius, rupse repede pecetea şi deschizând scrisoarea, o citi cu glas tare:

„Scumpul şi tânărul meu amic, mulţumită dumitale, mă, găsesc azi dimineaţă în picioare şi fără nici un membru rupt. Ar fi banal să-ţi mai mulţumesc, deoarece, asemenea omenirii întregi, cunosc isprăvile dumitale şi ale prietenilor d-tale. Vă rog dar să veniţi la masă la mine.

Şi dacă primeşti, după cum sper, nu-mi va păsa că am fost pe punctul să mor, deoarece aceasta îmi va fi procurat ocazia de a te regăsi la capătul lumii, şase luni după ce te lăsasem la Roma.

Se înţelege de la sine că invit pe cei trei cercetaşi.

CAPITOLUL II
Un mare învăţat şi fiica sa

Învăţatul italian locuia într-o casă foarte simplă, situată în piaţa Guvernului, aproape la extremitate de sud a oraşului. Nu plecase singur din Italia. Luase cu dânsul pe fiica sa, o tânără fată de optsprezece ani, pe care o chema Ginetta. Învăţatul ştia la ce primejdii se expunea, dar pierzând pe soţia sa cu câteva săptămâni înainte de plecare nu voise să lase pe Ginetta în grija şi sub paza străinilor. Şi, apoi chiar fata, care avea un spirit aventuros, nu voise să lase pe tatăl său să plece singur, aşa că acesta se lăsase convins şi o luase cu dânsul.

La sosirea sa la Rosario-de-Santa-Fe, închiriase acea mică vilă cu un singur etaj şi înconjurată de o grădină. O singură servitoare mai în vârstă îl servea pe el şi pe fiica sa şi acestei femei cumsecade îi încredinţă pe Ginetta, când făcu singur prima excursie în nordul Patagoniei.

Absenţa sa dură vreo lună şi el făcu o frumoasă recoltă de documente asupra faunei, a florei Patagoniei şi asupra obiceiurilor locuitorilor ei. Ba, aduse din voiaj şi documente vii, deoarece se înapoie cu doi superbi coloşi bronzaţi şi tatuaţi din cap până-n picioare.

Unul era şeful unui trib de Puelsci sau Patagoni de la Nord şi se numea Ramacoco. El devenise curând prietenul învăţatului pe care-l întovărăşea în expediţiile sale, servindu-i de călăuză şi primi imediat invitaţia de a veni ca prieten în casa acestuia din Rosario.

Şeful patagon ceru voie să aducă cu dânsul pe servitorul său, numit Fitigali. Şi astfel, Ginetta văzu într-o zi pe tatăl său sosind escortat de aceşti doi tineri bronzaţi. Cei doi oaspeţi fură trataţi cu toată cinstea şi învăţatul recomandă bătrânei servitoare să dea lui Ramacoco toate onorurile cuvenite unui şef de puelsci. Cât pentru Fitigali, el îşi împlini funcţiunea de servitor al şefului său şi cum învăţatul cumpărase o trăsură cu doi cal, mai luă şi pe aceea de vizitiu, deoarece ca toţi semenii săi era neîntrecut în arta de a mânui caii.

Cei doi patagoni, care erau îmbrăcaţi după moda ţării lor cu o haină strânsă la brâu şi numită „cheripa” şi o manta lungă făcută

din piele, îşi schimbară costumul lor prea bătător la ochi cu o îmbrăcăminte mai modernă.

Ginetta fu destul de decepţionată şi curiozitatea ce-i inspiraseră la început şi care se transformase în simpatie, încetă brusc făcând loc unei absolute indiferenţe.

După câtva timp îşi dete seama că această indiferenţă se schimbase în neîncredere şi simţi că detesta pe acel Ramacoco, care acaparase atât de bine simpatia tatălui său.

Dar, nu îndrăznea să spuie aceasta tatălui său, care trebuia să plece în curând într-o nouă expediţie şi căruia prietenia lui Ramacoco îi era, în acest caz, indispensabilă.

În ziua accidentului, printr-o extraordinară coincidenţă, nu voise să însoţească pe tatăl său la plimbare.

Ramacoco de asemenea pretextase că avea de făcut unele cumpărături, aşa că învăţatul ieşise singur.

E lesne de închipuit spaima tinerei fete când, după *o* oră, îi aduseră acasă pe tatăl său rănit.

Din fericire rănile nu erau grave decât în aparenţă şi mulţumită îngrijirilor date de fiica sa şi de Rosa, servitoarea, îşi reveni curând în fire. N-avea nimic rupt şi chiar în seara aceea – constituţia sa robustă învingând – se sculă spre a scrie cercetaşilor scrisoarea pe care o cunoaştem.

El povesti fiicei sale toate cele întâmplate şi Ginetta fu în culmea bucuriei când află că salvatorul va veni a doua zi la masă la ei. Bineînţeles şi ea cunoştea isprăvile celor trei eroi cercetaşi şi apoi, e lesne de închipuit ce bucurie simţeau, după o absenţă de şase luni din patrie, să întâlnească într-o ţară atât de îndepărtată, trei compatrioţi.

A doua zi pe la orele trei după-amiază, cei trei cercetaşi, în mare ţinută, sunau la poarta vilei.

Ginetta, care supraveghease toate preparativele unui prânz ales, pândea din sufragerie sosirea invitaţilor tatălui său. La sunetul clopoţelului se repezi înaintea noilor sosiţi, pe care îi introduse, fără să se prezinte, vrând să se amuze de surprinderea lor. Cercetaşi nu ştiau că învăţatul avea o fiică atât de graţioasă. Şi într-adevăr, fură uimiţi.

Domnul Citerni făcu imediat prezentările şi trecură în sala de mâncare.

Şase tacâmuri erau aşezate pe masa frumos împodobită şi când toţi se aşezară la locurile lor, un tacâm rămase liber.

— Poftim! exclamă geograful, Ramacoco iar e întârziat.

Şi cum Ginetta râdea, el observă privirile întrebătoare ale celor din jur şi exclamă:

— Dar, aşa e, dv. tinerii mei amici, nu cunoaşteţi pe Ramacoco. E un şef, un şef puternic al unui trib de patagoni, pe care l-am adus aici din ultimul meu voiaj. E un tânăr foarte inteligent, care mi-e absolut devotat şi pe care-l vad cu plăcere la masa mea fiindcă ştie să converseze plăcut.

— Vai! Dar noi nu vorbim limba patagonă, zise Marius, râzând.

— Liniştiţi-vă. Şeful meu vorbeşte corect spaniola şi cred că sunteţi mai familiarizaţi cu această limbă.

Cei trei cercetaşi călătoriseră destul spre a şti atâta spanioleasca cât să întreţină o conversaţie obişnuită. Fură deci bucuroşi că puteau vorbi cu oaspele aşteptat, care sosi după câteva minute.

După prezentările de rigoare, şeful puelscilor se aşeză şi prânzul începu.

Vorbiră de toate, despre Patagonia, dar mai ales despre Italia. Ramacoco, destul de vorbăreţ, da toate amănuntele şi explicaţiile ce i se cereau, dar Marius, de obicei vorbăreţ ca toţi milanezii, păstră în dialogul cu şeful patagonilor o rezervă neînţeleasă.

Nimeni nu observă, afară de Ginetta, care fu bucuroasă, caci nici ea n-avea multă simpatie pentru Ramacoco.

La desert, când luau cafeaua, conversaţia deveni mai însufleţită şi exploratorul vorbi de apropiatul său voiaj de studii.

— Când plecaţi? întrebă Raimondo.

— Peste două zile.

Şi adăogă, zâmbind:

— De data asta călătoria mea va fi o lungă plimbare. Deoarece merg cu Ramacoco şi sub protecţia sa pot să mă risc să iau cu mine şi pe fiica mea.

— Plecaţi şi dv. domnişoară? întrebă Marius cu vioiciune.

— Desigur, răspunse Ginetta. Totuşi, dacă tata ar asculta sfatul meu v-aş spune că – după mine – caravana noastră nu e completă.

— Nu e completă? întrebă exploratorul. Dar, vom fi patru cu Fitigali, care-şi însoţeşte stăpânul.

Şi întorcându-se spre cercetaşi, explică:

— Fitigali e servitorul lui Ramacoco pe care-l făcusem vizitiul meu. Dar, după cele întâmplate ieri, renunţ la serviciile sale şi îl duc înapoi în patria sa.

— Rănile sale au fost grave? întrebă Marius. Căci, nu l-am mai văzut la locul accidentului.

— Da, a luat-o la fugă ca un nebun după ce fu azvârlit de pe capră, dar n-a avut nici cea mai mică zgârietură.

— Ciudat, murmură el.

Dar, nimeni n-auzi reflecţia sa şi de altminteri, nici nu insistă.

— Domnilor cercetaşi, zise deodată Ginetta, nu v-ar face plăcere să ne însoţiţi?

— Ce idee excelenta, domnişoară! zise Marius. Dorinţa noastră cea mai arzătoare, credeţi-ne, e de a fi admişi de dl. Citerni în compania dv.

— Dar, bine, dragii mei, cum aşi putea să nu primesc? zise învăţatul. Nu îndrăzneam să vă propun o excursie, care, în comparaţie, e puţin lucru faţă de extraordinarele dv. aventuri, dar de vreme ce mi-o cereţi chiar d-voastră, primesc cu bucurie, cât despre Ramacoco, sunt sigur că nu poate să-i facă decât plăcere.

Marele şef surâse, dar Marius, care-l observa cu coada ochiului desluşi în privirea sa o vie contrarietate. Nu spuse nimic, dar profită de primul prilej, care îi se oferi ca să schimbe câteva cuvinte, deoparte, cu tânăra fată.

Se izolară de ceilalţi în camera alăturată sub pretext că admiră nişte tablouri şi Marius întrebă brusc pe Ginetta:

— Domnişoară, vreţi să răspundeţi cu sinceritate la întrebările mele? Ceea ce vreau să vă spun e foarte grav. Aveţi încredere în Ramacoco?

— Tatăl meu are deplină încredere în el, îi răspunse fata.

— Da, ştiu. Dar, dv. aveţi aceeaşi încredere?

— Nu, nu-mi place; dar, de ce mă întrebaţi?

— Pentru că împărtăşesc sentimentele d-voastră şi am ghicit că omul ăsta e duşmanul dv. Trebuie să vă păziţi şi mai ales să preveniţi pe tatăl dumneavoastră.

— Ar fi greu, zise Ginetta, căci tata ţine foarte mult la acest om, care – după cât se pare – i-a făcut mari servicii.

— Se prea poate, zise Marius. Dar eu continuu să cred că omul ăsta e un ipocrit. Nu vom vesti pe tatăl d-voastră. Dar deoarece plecăm eu dv., amicii mei şi cu mine vom veghea.

După câteva secunde, reluă:

— Apropos, domnişoară, de ieri aţi mai văzut pe vizitiul Fitigali?

— Foarte puţin. De obicei mănâncă în bucătărie, dar azi când

m-a văzut intrând, s-a sculat repede şi s-a dus în camera lui. Desigur că-i era ruşine de neîndemânarea sa.

— Sper că stăpânul său i-a făcut o aspră mustrare? zise Marius.

— Nu cred, răspunse tânăra fată; şeful puelscilor e rău dar cred că ţine la servitorul său.

— Trebuie să vă feriţi de Fitigali tot atât cât şi de Ramacoco. Vă asigur că mi s-a părut ciudat accidentul întâmplat ieri tatălui dv. Şi ceea ce a m-a mirat mai mult a fost faptul că Fitigali a scăpat fără cea mai mică zgârietură.

— Tata spune însă că a fost azvârlit jos de pe capră.

— Nu cred, zise Marius cu vioiciune şi am convingerea că a făcut un salt voluntar.

— Credeţi?

— Deşi presupun că au pregătit acest accident pentru tatăl dv.

— Dar e oribil, exclamă tânăra fată! Trebuie să-l vestim numaidecât şi să-l facem să izgonească pe Ramacoco şi pe servitorul lui.

Se repezi în sala de mâncare şi observă imediat că Raimondo nu era acolo. Vru totuşi să spuie tot tatălui său, când mâna lui Marius îi strânse cu putere braţul pe când el murmură:

— Tăceţi, domnişoară, vă rog! Riscaţi să compromiteţi totul. Eu pot să mă înşel, tot aşa după cum tatăl dv. poate să nu mă asculte. Ar putea fi un motiv ca să nu ne mai ia cu dânsul nici pe noi, nici pe dv. Cât pentru dânsul, desigur, că nimic în lume n-ar putea să-l facă să renunţe la călătorie.

— Dar atunci, cine-l va proteja? murmură copila.

— Vedeţi, trebuie să mergem cu dânsul.

— Şi voi merge şi eu, zise ea. Da, aveţi dreptate. Voi tăcea şi vă voi lăsa să procedaţi cum ştiţi.

O jumătate de oră mai târziu, cercetaşii îşi luau rămas-bun de la învăţat şi de la fiica sa.

Era târziu şi oraşul dormea. Se înapoiară în camera lor de la hotel vorbind şi glumind, Raimondo şi Jean Bart se dezbrăcau în grabă, pe când Marius, cufundat în gândurile sale, sta în picioare în faţa patului fără a-şi imita tovarăşii.

— Ei, ce mai aştepţi ca să te culci? întrebă Jean Bart.

— Eşti totdeauna ultimul! bombăni Raimondo. Te vestesc că peste cinci minute va suna stingerea şi că voi stinge lumina.

Marius tresări, îşi luă repede pălăria pe care o azvârlise pe pat şi înfundându-şi-o pe cap cu un pumn viguros, zise:

— Ei bine, nu, nu mă culc.

— Ce te-a apucat?

— Unde te duci la ora asta? întrebară împreună prietenii săi.

— Unde mă duc? Veţi afla când mă voi întoarce. Noapte bună. Somn uşor!

Şi ieşi repede în coridor, fără să se sinchisească de uimirea camarazilor săi.

Când fu în stradă, porni spre casa exploratorului, dar schimbând drumul pe care fusese ziua şi căutând străzile mai întunecoase şi mai dosnice. Scoase de la brâu tot ce era, lucitor; lanţul ceasornicului şi placa de alamă de la revolver. Îşi ascunse cât putu obrazul confundându-se cu umbra zidurilor, de-a lungul cărora mergea şi ajunse lângă casă. Cu mii de precauţiuni observă împrejurimile şi nedescoperind nimic, voia tocmai să plece, când o lumină străluci în casă. Acea lumină pornea de la un fel de pod care trebuia să servească de cameră de dormit vizitiului Fitigali. Rămase deci în observaţie: nu fu de loc surprins, când văzu ieşind din casă o umbră înaltă şi spătoasă. Era imposibil să se înşele; era chiar Ramacoco. Unde se ducea la ora aceia şeful puelscilor?

Marius îl observa: îl văzu oprindu-se la câţiva metri, de casă şi-l auzi scoţând un mic fluierat bizar.

În pod, lumina se stinse brusc şi după câteva minute o a doua umbră se strecură prin gradină şi ajunse pe cealaltă.

— Fitigali, se gândi Marius.

Şi, cum cei doi oameni veneau spre el, se refugia cât putu mai repede sub o poartă. Trecură pe lângă el fără să-l vadă şi înţelese îndată că nu se înşelase.

Încercă să înţeleagă convorbirea dintre cei doi oameni. Dar de data asta nu vorbeau spanioleşte şi Marius regretă că nu cunoştea limba patagonilor.

Dar ce să facă? Să se repeadă la dânşii? Să-i ucidă? Nu era sigur că era cel tare. Şi-apoi nu se ucide nişte oameni, pe simple bănuieli. Îi urmări toată jumătatea de oră cât dură convorbirea lor.

Apoi se înapoiară pe drumul pe care veniseră şi cu aceleaşi precauţii reintrară în vila în care Ginetta şi tatăl său dormeau desigur, liniştiţi.

Curajosului cercetaş îi venea să pătrundă în casă în urma lor spre a apăra pe cei dinăuntru şi să-i vestească de primejdia care-i ameninţa. Dar, gândindu-se mai bine, încă pericolul nu era

imediat şi se hotărî să se înapoieze în hotelul său.

Dar, când se văzu în camera sa nu mai putu păstra numai pentru el bănuielile care-l rodeau.

Deşteptă pe camarazi şi cei trei tineri convorbiră îndelung în noaptea aceea.

CAPITOLUL III
Peripeţiile unei plecări

A doua zi, cei trei cercetaşi dormiră foarte târziu spre marea mirare a chelnerilor hotelului.

Când se deşteptară, se sculară imediat. Iar Raimondo şi Jean Bart constatară că Marius nu dormise deoarece era tras la faţă.

— Într-adevăr, Marius – zise Raimondo – eu cred că greşeşti judecând atât de rău pe prietenul d-lui Citerni. Bănuielile tale sunt legitime, dar, m-am gândit şi eu la cele ce mi-ai povestit azi noapte şi nu găsesc extraordinar faptul că Ramacoco a ieşit din casa învăţatului şi că a făcut o plimbare nocturnă cu Fitigali. Nu eşti de părerea mea Jean Bart?

Ligurul, astfel întrebat, se mulţumi cu un răspuns evaziv.

— În definitiv – zise el încheind – avem patruzeci şi opt de ore până la plecare şi cel mai înţelept lucru e mi profităm de ele ca să observăm pe omul nostru. E imprudent să spunem ceva înainte de a fi siguri. Pe de altă parte, în caz când ne-am înşela, ar fi o lipsă de educaţie din partea noastră să calomniem pe un oaspete al d-lui Citerni, care oaspete, în definitiv, ar fi avut ocazia – dacă ar voit, să facă vreun rău învăţatului pe când acesta vizita Patagonia.

— Acest ultim argument e excelent şi vezi, Marius, e foarte probabil să fii pe o urmă greşită.

— Nu cred, zise milanezul adoptând şi el de data asta legendara încăpăţânare a genovezului Jean Bart. Dar, deoarece nu sunteţi de părerea mea, s-aşteptăm.

Cercetaşii promiseseră d-lui Citerni să-i facă o vizită, după-amiază, la ora cafelei.

O mare agitaţie domni toată ziua în mica vilă, unde se făceau pregătirile de plecare.

Ramacoco, căuta să se facă folositor şi Ginetta, destul de îngrijorata, îl observa în fiecare clipa, dar era silită să recunoască atenţiile şi bunăvoinţa ce punea ca s-o servească.

Învăţatul îi încredinţă o casetă mare cu medicamente trebuincioase pentru expediţie şi pe care trebuia s-o ducă mai întâi la spitalul militar din Rosario ca s-o reînnoiască şi, s-o completeze.

Îi dete în acelaş timp o scrisoare de recomandare pentru doctorul Jourdan, eminentul medic primar al spitalului, zicându-i:

— E o vizită care te va interesa fără îndoială, căci ştiu; că orice lucru te intrighează şi doctorul Jourdan, care mi-e prieten, va fi fericit să-ţi dea explicaţii dacă i le vei cere.

Ramacoco mulţumi şi plecă spre spital. Dar, când pierdu din vedere casa savantului, încetini pasul şi nu mai păru deloc grăbit s-ajungă.

O luă pe străzi laterale şi se întâlni cu Fitigali, răsărit ca din pământ.

Vizitiul, care se simţea vinovat, nu îndrăznea să dea ochi cu stăpânii casei şi pleca de dimineaţă în oraş.

Cei doi patagoni avură iarăşi o convorbire animata şi dacă Marius ar fi putut să-i urmărească după cum făcuse în ajun i-ar fi auzit de mai multe ori pronunţând numele lui, al prietenilor săi, al savantului şi al fiicei acestuia. Era vădit că pentru cei doi complici, cercetaşii erau nişte inamici de care ar fi dorit să se descotorosească. Însfârşit, cei doi oameni se despărţiră şi Ramacoco; de data asta, se duse spre spital. Prezentă scrisoarea şi fu servit cu cea mai mare amabilitate.

Pe când i se punea în casetă medicamentele trebuincioase, medicul, foarte afabil, propuse lui Ramacoco să viziteze spitalul şi după ce-i arătă diferitele secţii îl conduse în laborator.

Pretutindeni, pe mesele de marmoră şi pe etajere, erau păhărele, fiole şi flacoane cu lichide de diferite culori.

Din când în când eminentul medic lua în mână câte un pahar sau o fiolă şi ridicând-o spre lumină, zicea râzând:

— Vedeţi, domnule, câteva picături din acest lichid turnat pe hainele cuiva, sau chiar pe podele, ar fi de ajuns ca să dea febra tifoidă unei familii întregi. Şi astfel, în jurul celor doi oameni, germenii unor boli primejdioase stau la îndemâna oricui.

Ochii lui Ramacoco străluceau în mod straniu; explicaţiile medicului păreau că-l interesează în ultimul grad.

Întrebă cu o indiferentă simulată:

— Va să zică, d-le doctor, ar ajunge să se verse acest lichid ca să se răspândească o epidemie?

— Desigur, zise medicul, cu un gest simplu.

Vizita se terminase şi cei doi oameni ieşiră. Înainte de-a trece pragul laboratorului, patagonul cu o mişcare rapidă, întinse braţul spre una din etajere şi puse mâna pe o fiolă. Micul flacon dispăru în buzunarul hainei, fără ca medicul să fi observat ceva.

O jumătate de oră după aceea Ramacoco reapăru în rasa exploratorului unde i se mulţumi pentru serviciul făcut.

În aceiaşi seară, la ora cafelei, cei trei cercetaşi îşi făcură apariţia, după cum promiseseră. Seara trecu veselă şi Ramacoco se arătă foarte amabil cu tinerii. S-ar fi zis că se temea de dânşii şi căuta să le inspire încredere. Chiar Marius fu nevoit să confirme că se înşelase, judecându-l rău.

Când se înapoiară la hotel, Marius totuşi, în loc să doarmă, petrecu mai bine de o oră gândindu-se în întuneric. Recapitulă în minte cele mai mici amănunte ale serei şi, când termină cu reflexiile, dac-ar fi putut vorbi cu camarazii săi, le-ar fi părut şi mai puţin încrezător în bunele intenţii ale şefului patagon.

A doua zi însă, nu îndrăzni să mai reia discuţia, dar se hotărî să supravegheze singur pe acel om, în cursul celor douăzeci şi patru de ore ce mai rămâneau până la plecare.

Cei trei cercetaşi terminase tocmai cu îmbrăcatul, când auziră bătând în uşă.

— Intră! strigă Raimondo.

Şi, spre marea uimire a cercetaşilor, statura înaltă şi spătoasă a lui Ramacoco apăru în cadrul uşii.

Fără a se preocupa de surprinderea provocată şi fără a mai aştepta să fie poftit, trecu pragul, ca şi când ar fi intrat la el acasă şi cu un aer foarte degajat întinse mâna celor trei tineri.

— Ce mai faceţi, amicii mei, zise ei cu un aer râzător. Veneratul meu prieten mi-a făcut o mare plăcere azi dimineaţă, însărcinându-mă să viu să vă spun imediat că speră să vă aibă la dejun.

— Sunteţi prea amabil, domnule Ramacoco – zise brusc Marius – dar mi se pare că dl. Citerni ne-a făcut singur această invitaţie încă de aseară.

— Se prea poate, replică Ramacoco, dar în cazul ăsta mai bine să primiţi o a doua confirmare decât să riscaţi să uitaţi. Şi-apoi, vă mărturisesc că nu-mi displăcea să vin să vă văd; sunteţi nişte tineri simpatici şi în ţara mea suntem toţi firi vesele ca dv.

În faţa acelui potop de cuvinte, Marius, rămânea rece, înăbuşindu-şi temperamentul de milanez, care în alte împrejurări ar fi găsit pe placul său acea vorbărie. Dar, ceilalţi doi cercetaşi, care se amuzau grozav, lăsau să vorbească, pe Ramacoco; iar acesta, ghicind interesul ce trezea, nu mai contenea.

— Da, noi iubim mult pe italieni deşi nu ştim tocmai bine în ce parte se găseşte Italia. O! Pe hărţile d-lui Citerni, am văzut un

loc, dar e atât de mic încât nu se distinge bine. Şi totuşi el mi-a spus că sunt atâtea fiinţe omeneşti într-un spaţiu atât de restrâns.

— Într-adevăr, confirmă Jean Bart, suntem mai restrânşi, decât d-voastră, deoarece Patagonia, care e de patru ori că Italia, nu numără decât treizeci de mii de locuitori, printre care nu sunteţi decât vreo două mii de patagoni.

— Ei, ce zici d-le Ramacoco, aşa e că cunosc bine ţara d-voastră?

— Da. Foarte bine, domnule cercetaş, zise cu o seriozitate comică şeful patagon, sunteţi într-adevăr foarte bine informat şi dacă n-aţi voi să cutreieraţi mereu lumea, v-am ruga să rămâneţi printre noi ca să ne învăţaţi frumoasele lucruri pe care le ştiţi.

— Mulţumesc! zise Jean Bart. Nu simt vocaţie pentru profesiunea de profesor patagon.

— Frumoasă ţară, d-le cercetaş. Ţară de vânători şi de călăreţi. Dac-aţi vrea aţi putea vâna struţi, sau domestici cai sălbatici, pe care i-aţi prinde cu laţul... a-ţi mai vâna apoi vulturi... vă plac vulturii?

— Stranie întrebare, observă Jean Bart.

— Nu e deloc stranie; vulturii sunt rândunelele munţilor noştri. Cordiliera Anzilor e acoperişul pe care rândunelele noastre se duc să-şi construiască cuiburile. Dar trebuie prudenţă şi curaj, căci rândunelele noastre au gheare puternice, un cioc ascuţit care se înfige în inimă ca să bea sângele şi ochi pătrunzători care văd departe.

— Ne-am înţeles, domnule Ramacoco – strigă Marius din fundul odăii – vom lupta contra rândunelelor, chiar contra lupilor, dacă ţara dv. are lupii nu ne temem nici de unii, nici de alţii.

Patagonul întoarse capul spre dânsul. Nu răspunse, ci continua să surâdă. Făcu totuşi o mişcare ca sa se retragă şi dacă cercetaşii ar fi fost ceva mai atenţi ar fi observat că patagonul, la un moment dat, ţinea mâna dreaptă la spate.

În mâna aceea ascundea fiola sustrasă din laborator: cu o mişcare sigură o destupase şi pe când continua să vorbească vărsase lichidul pe jos, picătură cu picătură pe care un covor gros le absorbea imediat.

De vreo, câteva ori chiar, Ramacoco putu face mişcări mai bruşte şi stropi cuverturile de pe paturi. Când goli sticla de tot şi-o puse în buzunar şi tocmai în clipa aceea, Marius intervenise, tăindu-i scurt nesfârşita vorbărie.

Dar, ce-i păsa lui Ramacoco de acea bruscă întrerupere, acum când răzbunarea începuse. Îşi luă deci ziua bună de la tineri şi plecă.

Câteva ore după aceea, cercetaşii erau la masa exploratorului. Luase ultimele dispoziţii cu privire la itinerar. Când totul fu hotărât cercetaşii plecară, rămânând înţeleşi să se întâlnească a doua zi la plecare. O trăsura avea să-i transporte împreună cu bagajele la gară, unde aveau întâlnire pentru ora 12 a.m. Când fură afară, făcură o scurtă plimbare şi se întoarseră de vreme la hotel ca să prânzească. La opt seara hotărâră să se culce ca să se repauzeze în vederea plecării. Marius însă voi să iasă, pe când ceilalţi doi adormiseră.

Marius colindă pe străzile oraşului, neputându-şi da seama de imperioasa nevoie ce simţise de a nu se culca, de a scăpa din camera aceea, de a se vedea în mijlocul străzilor oraşului.

Avea intuiţia unui pericol care-l ameninţa pe ei, sau pe persoane, care îi erau dragi. Şi, fără să-şi dea seama se pomeni în faţa casei învăţatului. Ferestrele de la sala de mâncare erau luminate. Fără să se gândească la indiscreţia po care o comitea oarecum, sună.

Ginetta se arătă foarte voioasă de acea vizită.

Ramacoco nu era acolo, de data asta şi Marius simţi o dorinţă nebună să comunice propriile sentimente, dar amintindu-şi de argumentele contrarii susţinute de prietenii săi, se stăpâni.

Bătrânul, care avea pentru tânărul său salvator o şi mai mare simpatie decât pentru ceilalţi, reţinu pe Marius îndelung. Totuşi, la miezul nopţii acesta se pregătea să plece, când clopoţelul de la poartă sună cu violenţă.

Vizitatorul nocturn fu introdus. Era Tobia, chelnerul de la hotelul hispano-american.

Când văzu pe cercetaş se repezi la dânsul:

— Însfârşit, vă găsesc. V-am căutat pretutindeni. Veniţi repede la hotel. Prietenii dv. sunt bolnavi, grav bolnavi.

— Prietenii mei? Raimondo şi Jean Bart! strigă Marius, pălind.

— Da domnule. Au fost cuprinşi de vărsături violente. Vor să vă vadă.

— N-aţi trimes după un doctor?

— Vin de acasă de la el, răspunse Tobia. Îl vom găsi desigur la hotel la căpătâiul bolnavilor.

— Atunci, s-alergăm la ei, zise Marius, ieşind în fugă, ca un nebun.

Dar, tot aşa de repede, exploratorul îşi puse o haină pe umeri şi împreună cu Ginetta, care-şi luă şi ea o manta, urmă pe cercetaş.

O jumătate de oră după aceea cele trei persoane intrau în camera bolnavilor. Un medic termina tocmai de a-i examina.

— Liniştiţi-vă tinere, amicii dv. au luat boala ţării, variola. Vom căuta să oprim răul. Dacă reuşim, vor fi vindecaţi în câteva zile, altminteri...

— Altminteri? repetă cu îngrijorare cercetaşul.

— Altminteri, nu vă ascund că primejdia e mare. Şi medicul coborâse glasul ca să nu fie auzit de bolnavi.

***

A doua zi, la amiază, o trăsură depunea la gara, din Rosario-de-Santa-Fe o mulţime de bagaje de toate mărimile. Aproape imediat sosi altă trăsură cu dl. Citerni şi fiica sa. Amândoi petrecuseră noaptea la căpătâiul bolnavilor şi erau traşi şi obosiţi; dar când savantul luase o hotărâre, nimic în lume nu-l putea face să şi-o schimbe. Ginetta ştia aceasta şi nici nu încerca să-l convingă să mai amâie plecarea. Se rugă însă la Dumnezeu ca şeful patagonilor să piardă trenul aceasta fiind singura posibilitate de a nu pleca în compania acelui om de care se temea, mai ales că acum nu se mai putea bizui pe prezenţa liniştitoare a cercetaşilor.

— La ce de gândeşti, Ginetta, o întrebă tatăl ei, văzând-o gânditoare.

Voia tocmai să-i răspundă, când Marius apăru în pragul sălii de aşteptare. Părea radios; veni repede spre ei şi strângându-le mâinile strigă:

— Salvaţi! Sunt salvaţi!

Şi nedându-le timpul să-l întrebe, zise abia răsuflând:

— Înţelegeţi, sunt scăpaţi; peste opt zile vor fi în picioare. Doctorul îmi spusese aseară: „Dacă prietenii dumitale ajung până dimineaţă la zece, sunt afară de orice pericol”. Şi azi dimineaţă la zece, nu mai aveau nici o febră şi încăpăţânatul acela de Jean Bart voia cu orice chip să mănânce o felie de roastbeef.

— Suntem toi aşa de fericiţi ca şi dv., zise Ginetta cu ochii plini de lacrimi.

— Dar trebuie să vă dau o veste şi mai bună!

— Care? întrebă Ginetta.

— Viu cu dv.

— Plecaţi singur? zise învăţatul.

— Plecăm în doi.

Şi Marius, întorcându-se spre uşa, în care sta un negru, care ducea în minare bagajele, zise:

— Apropie-te, Zomba.

Şi prezintă pe noul sosit:

— Iată un prieten credincios. Zilele trecute era ocupat cu nişte cumpărături prin oraş şi de aceea nu l-aţi văzut. Şi cum dintre cei trei cercetaşi sunt singurul care plec, îl iau cu mine.

Şi bătând pe umeri pe bunul negru, cercetaşul adăugă:...

— Amice Zomba, plecăm cu acest domn şi cu fiica sa pentru care va trebui să ai acelaş devotament ca şi pentru noi.

— Stai bun! Stai bun! zise negrul. Eu salvare la voi ori când aveţi nevoie, mică domnişoară.

Şi pe când Ginetta râdea, cercetaşul îi şopti:

— Curaj, domnişoară, nu mai fiţi îngrijorată.

În momentul acela îşi făceau apariţia Ramacoco şi Fitigali. Văzându-i, cercetaşul se plecă spre Zomba şi zise încet:

— Iată inamicii, să nu-i pierzi din ochi.

— Stai bun! repetă Zomba.

Peste jumătate de oră, trenul pornea, transportând spre ţinuturi necunoscute pe cei şase călători.

CAPITOLUL IV
Puelsci şi Araucani

Călătoria era destul de lungă. Trenurile din Argentina sunt mai puţin rapide decât cele din Europa şi-apoi călătorii noştri aveau cel puţin douăzeci de zile de drum calare cu etape zilnice de 60-80 kilometri.

Cordiliera Anzilor, care se întinde în toată lungimea Patagoniei, împarte în mod natural statul Chili de Argentina.

Din treizeci de mii de locuitori ai Patagoniei, două mii numai sunt patagoni. Aceştia fug de străinii care au invadat ţara, retrăgându-se cât mai în interior unde trăiesc din produsul vânatului şi din al diverselor industrii, dintre care principala constă în confecţionarea blănurilor şi a mantalelor pe care le dau în schimbul altor mărfuri. Trăiesc în bande nomade şi fiecare bandă are şeful ei. Între aceşti patagoni se disting două rase: puelsci sau locuitorii de la Nord şi Araucanii, care sunt retraşi la Sud.

Aceste două rase se urăsc şi nu pierd nici o ocazie să se lupte între ele.

Una din îndeletnicirile acestor oameni e să observe, în timpul furtunilor, în largul oceanului, vasele care naufragiind, sunt uneori azvârlite pe ţărmul lor.

Cu câţiva ani în urmă, într-o seară, pe furtună, un vas se izbi de stâncile de pe mal. Toţi pasagerii se înecară sau muriră, afară de patru persoane, care fură salvate de Araucani. Dar trei dintre aceştia nu supravieţuiră; o singură fată, foarte tânără, fu scăpată de la moarte mulţumită îngrijirilor date de araucani.

Şeful tribului, numit Orkekio, vru s-o ia de soţie, conform riturilor şi tradiţiilor ţării sale. Tânăra fată, care se numea Tania, fiind din fire aventuroasă şi neavând altă scăpare, primi oferta şi deveni soţia marelui şef. Ea se dedase cu obiceiurile araucanilor şi deveni în curând o războinică renumită. Era pretutindeni alături de soţul său şi adesea acesta îi încredinţa biciul – semnul puterii – pe care ea îl făcea să şuiere deasupra capetelor supuşilor săi, care aveau pentru ea o adevărată veneraţie. Având în frunte pe această femeie cu o energie de oţel, tribul araucanilor deveni în curând cel mai temut şi atacă adesea tribul

puelscilor, al cărui şef era Ramacoco. Aceştia fură adesea nevoiţi să bată în retragere în faţa araucanilor conduşi de teribila Tania. În lagărul puelscilor isprăvile războinicei femei erau povestite seara, când, la lumina focurilor aprinse, se vorbea despre întâmplările din războaie. Povestea Taniei lua proporţii de legendă şi încetul cu încetul puelscii doriră să aibă şi ei în fruntea lor o femeie de altă rasă. Se ţinu o consfătuire între cei mai bătrâni şi se comunică şefului dorinţa supuşilor. Acesta fu de aceeaşi părere că pentru a salva tribul trebuia o femeie de rasă albă care să meargă în fruntea lor spre a-i încuraja şi a le servi ca un fetiş, aducător de noroc. Dar, spre a captura o femeie de rasă albă trebuiau, sau să aştepte întâmplarea, sau să se ducă dincolo de Cordilieri, să se exileze şi să se ducă să trăiască vreo câtva timp la Buenos Aires, sau într-un oraş din Argentina.

În timpul acela, un explorator italian, Citerni, fu făcut prizonier. Ramacoco îl primi la masa lui şi văzu tot folosul ce-l putea trage din această prietenie.

Ramacoco era prea inteligent ca să nu-şi dea seama că nici o femeie albă n-ar fi consimţit să vie de bună voie să trăiască printre indigeni. Când văzu pentru prima oară pe Ginetta, îi plăcu şi se gândi că era singura albă capabilă să domnească asupra tribului al cărui şef era.

Înţelese însă că fata n-avea simpatie pentru dânsul şi hotărî să obţie prin violenţă şi viclenie aceea ce nu putea obţine prin sentiment. Vestea despre al doilea voiaj de studii pe care profesorul voia să-l facă acum în compania fiicei sale îl umplu de bucurie; căci dacă izbutea să ducă în lagărul lui pe tânăra fată, îi era foarte uşor s-o ţie prizonieră ţi să ucidă pe tatăl ei.

Câteva zile înainte de a pleca, exploratorul ezită de a-şi mai lua fata şi atunci, Ramacoco văzându-şi planul zădărnicit, înscenă cu ajutorul lui Fitigali accidentul de trăsură, care fu cât pe aici să coste viaţa pe Citerni.

Apoi totul se aranjă după dorinţa lui Ramacoco, căci două zile după accident, toţi plecau după cum fusese hotărât.

Dar, Ramacoco îşi făcuse socotelile fără teribilul cercetaş şi credinciosul lui, Zomba.

De şase luni îşi părăsise tribul şi sfatul bătrânilor, făcea, la fiecare adunare, presupunerile cele mai pesimiste. În fiecare noapte când puelscii adormeau sub corturile lor pătrate, zece sentinele erau puse să aştepte sosirea şefului. Dacă nu s-ar fi întors în curând, nu l-ar mai fi aşteptat şi ar fi numit un succesor,

tribul nemaiputând sta fără un şef.

În sfârşit, într-o noapte, o sentinelă înaintată auzi un zgomot îndepărtat. Se culcă cu urechea lipită de pământ şi auzi desluşit zgomotul paşilor unor cai care se apropiau.

Într-o clipă dete alarma şi toţi puelscii se strânseră, aşteptând să vadă dacă era vorba de amici sau de inamici, care se apropiau. Teama generală se schimbă în cea mai zgomotoasă bucurie, când în grupul de călăreţi, care înaintau, recunoscură pe veneratul lor şef Ramacoco şi alături de dânsul pe Fitigali.

Când fură la douăzeci de metri de puelsci, Ramacoco înaintă singur în faţa supuşilor săi, care se prosternară în genunchi. El le ţinu un soi de cuvântare, din care însoţitorii săi nu înţeleseră, bineînţeles, nimic. Dar învăţatul văzu cu plăcere pe toţi puelscii salutându-l cu un entuziasm, care dovedea că-l recunoscuseră.

Ramacoco se întoarse spre călători şi le spuse.

— Vă pun la dispoziţie un cort vast, în care veţi găsi paturi de frunze uscate. Trebuie să vă fie foame şi vi se va nervi imediat o bucată de friptură dintr-un struţ, care a fost ucis ieri. Va fi ceva mai deosebit pentru dv. şi cred că vă va plăcea.

Călătorii fură încântaţi de ofertă şi intrară cu plăcere – după nouă zile de drum călare – sub cortul unde se putură culca pe paturi de frunze uscate pe când femeile puelsce aşezau dinaintea lor un fel de farfurii grosolane în care erau felii de carne albă friptă. După o jumătate de oră, masa fu terminată şi exploratorul se apropiă de cercetaşi pe care-l bătu pe umeri.

— Ei bine, băiete, zise el, eşti mulţumit de primirea ce ni se face? Vezi că temerile pe care ni le-ai împărtăşit nu sunt justificate? Crede-mă că suntem în casa unor prieteni.

— Ei bine, răspunse Marius, dacă m-am înşelat, nu-mi pare rău şi vă mărturisesc că sunt foarte obosit şi că voi dormi cu plăcere.

— Atunci, noapte bună, sau cel puţin somn bun, căci noaptea e pe punctul de a se risipi. Sunt orele două de dimineaţă.

Cortul pe care-l puseseră la dispoziţia călătorilor era mare, larg, pătrat şi avea patru paturi separate între ele prin nişte despărţituri făcute din piele.

Marius se culcă alături de bunul Zomba şi avu precauţia să scoată despărţitura dintre ei, astfel că amândoi rămâneau împreună, dar izolaţi de explorator şi de fiica sa.

Totuşi Marius nu îndrăznea să se culce, stând pe pat şi luptând între oboseală şi dorinţa ce avea de a rămâne de pază pentru orice eventualitate. Atunci, bunul Zomba, ghicind gândul

stăpânului, îi zise:

— La tine dormi, eu veghezi şi vezi prin gaura mititică ce petrece afară.

Şi arătă în cort o mică gaură pe care o făcuse cu cuţitul. Marius se apropiă şi câteva minute rămase cu ochiul fix privind afară. Când se ridică, chemă pe Zomba şi îi spuse:

— Zomba, nu ne putem culca. Priveşte şi tu şi vezi ce agitaţie e în junii corturilor. Trebuie să aflăm ce însemnează Dacă am putea asculta ce spun sălbaticii ăştia?

— Da, zise. Zomba râzând, noi nu înţelege limba la ei.

— Nu importă, replică Marius. Dacă ne-am putea apropia de ei, poate că am ghici ce intenţii au. Vrei să ieşim împreună, Zomba? Fiind noapte, am putea trece neobservaţi şi să ne ascundem îndărătul acelui cort pe care-l vezi colo şi în faţa căruia stă şi discută un grup de patagoni.

— Eu urmez pe tine oriunde, zise Zomba.

— Dar mai ales, bagă de seamă să nu deşteptăm pe ceilalţi doi.

Focul aprins în mijlocul cortului era pe sfârşite şi negrul şi cercetaşul se strecurară aproape prin întuneric spre ieşire. Dar, când Marius vru să ridice bucata de pânză, care forma nişa, nu putu. Încercă în toate părţile, dar fu în zadar.

— Suntem închişi aici înăuntru, observă Marius.

— Închişi! zise Zomba. Dar noi tot ieşim.

Şi scoase din buzunar un cuţit cu care se pregătea să taie pânza.

— Aşteaptă, Zomba; într-adevăr, vom ieşi, dar nu trebuie să observe.

Şi întorcându-se la patul de frunze, începu să lărgească cu cuţitul gaura prin care privise afară. Cu mii de precauţii, făcu o tăietură care-i permitea să scoată afară partea superioară a corpului. Dar pe când făcea această încercare, se trase brusc înapoi.

— Suntem păziţi, murmură. E un puelsc la doi paşi de noi. E imposibil să ieşim pe partea asta, fără să ne vadă.

Şi se îndreptă spre partea opusă a cortului între patul învăţatului şi acela al fiicei sale şi începu să taie pânza. Când putu scoate capul, îşi dete seama că de data asta nici un patagon nu-i păzea de partea aceea şi se riscă să iasă cu totul. Dar, ca să se poată strecura până la postul de observaţie, de unde puteau vedea şi auzi pe puelsci, constată că omul pus să-i

păzească i-ar fi văzut în orice caz.

Trebuia să-l împiedice de a-i descoperi. Urmat de Zomba, ocoli cortul cu cea mai mare precauţiune; paznicul era la doi paşi de ei şi le întorcea spatele. Marius făcu semn lui Zomba. Trebuia să sară la gâtul acelui om, să-l împiedice de a striga şi să-l lege apoi bine la gură.

Cercetaşul îşi scoase basmaua de mătase roşie pe care purta la gât şi se aruncă asupra indigenului apucându-l de gât. Nu dură decât cinci secunde şi patagonul zăcea la pământ legat şi tremurând tot de surprindere. Fără să se mai ocupe de el, cercetaşul şi negrul se strecurară spre punctul fixat.

De la postul lor de observaţie, Marius şi Zomba descoperiră vreo suta de patagoni adunaţi în jurul unui loc pe care unii din ei îl aţâţau din când în când.

Ramacoco şedea jos, iar în jurul lui şedeau în cerc mai mulţi bătrâni, singurii care aveau dreptul să vorbească în numele tuturor. Unul dintre ei vorbi astfel:

— Mare şef, nu mai speram în întoarcerea ta, dar bucuria noastră e mare că te-ai întors în sfârşit. Mare şef, ai adus cu tine un bătrân şi o femeie albă şi un alt tânăr de aceeaşi culoare. Femeie albă, e aceea pe care o vrei de soţie?

— Da, zise Ramacoco, ea va lua în lipsa mea biciul, simbolul puterei şi pe ea va trebui s-o ascultaţi.

— Consimte ea să te ia de soţ după legea tribului?

— Va consimţi cu forţa, zise Ramacoco cu o privire aspră.

— Cine e bătrânul care o însoţeşte?

— Tatăl său.

— Ce soartă îi rezervi lui?

— Jur să nu-i vărs sângele, zise Ramacoco. Dar pentru ca femeia pe care am ales-o să devie o războinică perfectă, nu trebuie ca tatăl său să rămână cu ea. Vom alege ocazia favorabilă spre a ne scăpa de dânsul.

— Şi tânărul alb. Care-i însoţeşte?

— Acela trebuie să moară, zise Ramacoco, fără a ezita. Cât pentru omul care e cu el, va trebui să-i lăsăm viaţa fiindcă e de rasă neagră.

— Se va face după voia ta, zise bătrânul. Şi acum când ai răspuns la toate întrebările noastre, suntem gata să răspundem la ale tale.

— Vreau numai să ştiu, dacă Tania e tot în fruntea blestematei rase a araucanilor.

Unul din bătrânii patagoni ridică mâna.

— Mare şef, zise el, iată tot ce trebuie să ştii. De la plecarea ta, araucanii, conduşi de Tania ne-au atacat de trei ori. De fiecare dată am fugit din faţa lor şi de fiecare dată am jurat să ne răzbunăm. Şase dintre noi s-au dus să spioneze lagărul araucanilor şi numai unul s-a întors, aducându-ne veşti. Patru puelsci au fost ucişi şi n-a mai rămas decât unul la pândă; se va mai înapoia el?

Urmă o tăcere lungă, ca şi când toţi ar fi ascultat deodată, un zgomot, care să le vestească întoarcerea celui aşteptat.

Dar, în adevăr din depărtare se auzea un zgomot confuz şi sentinela care se găsea la vreo două sute de paşi în direcţia de sud, auzise şi ea, căci scoase un urlet gutural spre a vesti tribul.

Cu o singura mişcare, toţi sălbaticii se culcară la pământ ca să asculte.

— Se aude galopul unu cal, zise unul.

— Unul singur, afirmă al doilea patagon şi calul asta are un tropot pe care eu îl cunosc. E unul de-ai noştri. E spionul pe care-l aşteptăm.

— O mare şi venerat şef, abia ai sosit cu o soţie albă şi fericirea domneşte asupra tribului.

Toţi patagonii se prosternară, apoi în tăcere ascultară galopul calului care se apropia.

Călăreţul dădea desigur pinteni calului, căci sosea ca o trombă şi la lumina lunei care se ridicase pe cer, se distingeau, de departe, cele trei şiruri de perle cu care împodobise pieptul calului în semn că aduce o veste bună.

După câteva clipe, calul alb de spumă se oprea brusc în mijlocul sălbaticilor; călăreţul sări sprinten, jos, căutând din ochi pe marele şef.

— Marele şef s-a înapoiat? Am o veste importantă. Araucanii sunt foarte aproape şi, dacă plecăm înainte de răsăritul soarelui, înainte ca ei să vie spre noi, îi vom putea surprinde în corturile lor.

— Ce alte veşti mai aduci? întrebă Ramacoco.

— Aceasta, răspunse spionul. Nu mai avem de ce ne teme de Tania, neînvinsa războinică.

— De ce?

— Am ucis-o!

Atunci, o clamoare formidabilă se ridică din toate părţile; toţi patagonii începură să strige şi să sară de bucurie.

Nici chiar Ramacoco nu-i putea face să tacă.

— Trebuie să punem mâna pe femeia albă, care doarme în cort, strigau toţi.

— Marele şef trebuie s-o ia pe calul său şi să meargă în fruntea tribului.

— Trebuie să năvălim în cortul străinilor şi să aducem pe mireasă la ceremonia căsătoriei.

Ramacoco nemaiputând amâna momentul pe care de altminteri îl vedea apropiindu-se cu plăcere, acceptă şi strigă:

— Da, duceţi-vă şi aduceţi pe prizonieră.

Şi toată ceata patagonilor se precipită spre cortul străinilor. Dar, cercetaşul, care sta la pândă, dacă nu înţelesese limbajul patagonilor, ghicise totuşi că el şi tovarăşii săi erau în pericol şi dintr-o săritură fu în cort unde deşteptă pe explorator şi pe fiica sa.

— Sculaţi! strigă el, zguduind pe bătrân.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta deşteptându-se.

— La naiba! zise Marius. Se întâmplă aceea ce am prevăzut. Cred că amicii noştri se pregătesc să ne facă o vizită.

În clipa aceea se înălţară acele strigăte războinice şi Ginetta se deşteptă dintr-o săritură.

CAPITOLUL V
O ceremonie îngrijorătoare

Mulţimea puelscilor năvăli în cort şi învăţatul şi fiica sa fură înspăimântaţi de furia ce li se citea pe feţe.

S-ar fi crezut că sălbaticii aceia voiau să-i ucidă pe toţi cât mai curând, cu toate ordinele lui Ramacoco, care nu condamnase la moarte decât pe cercetaş; dar, în sfârşit şeful putu opri pe oamenii săi şi vorbi cu exploratorul.

După ce se înclină, spuse:

— Scumpul meu domn, sunt dezolat că nu vă pot primi cu cordialitatea cu care m-aţi primit dv., dar vă voi explica cauza. Pentru a învinge pe vrăjmaşii noştri, araucanii, ne trebuie o războinică albă, care să meargă în fruntea trupelor noastre. Această războinică va fi fiica dv., aşa cum au hotărât sfetnicii tribului nostru.

Învăţatul căscă ochii şi, neînţelegând, întrebă:

— Ce vrei să spui, şefule? Fiica mea n-a făcut niciodată război şi n-are intenţia să mă părăsească. Cât pentru oamenii dumitale, deşi nu înţeleg ce spun, dar ghicesc că intenţiile lor faţă de noi nu sunt bune.

— Liniştiţi-vă, domnule Citerni – zise Ramacoco – nu vi se va face nici un rău, dacă veţi consimţi la ceea ce pretind.

— Pretinzi deci ceva?

— Da, răspunse şeful. Chiar din noaptea asta, fiica dv. va sta alături de mine, ori unde mă voi duce, la luptă ca şi sub cort. Se va supune marei ceremonii nupţiale a patagonilor şi, după opt zile de aşteptare, după obiceiurile pe care patagonii le respectă, va deveni soţia mea.

Ginetta în timpul acesta nu deschisese gura, dar pălind din ce în ce mai mult, nu-şi mai putu stăpâni indignarea şi înaintând spre Ramacoco, strigă:

— Banditule! Ştii că te urăsc şi că nu mă voi supune nici odată ordinelor tale.

Marele şef o privi surâzând şi zise cu blândeţe:

— Liniştiţi-vă, domnişoară, puţin importă dacă mă urâţi; v-aş putea spune că eu vă iubesc, deoarece v-am apreciat în casa d-voastră, dar aceasta pentru un moment, n-are importanţă.

— N-ai demnitate, domnule, dacă-mi aminteşti că tatăl meu te-a primit ca pe un prieten în casa şi la masa sa, ca să-l răsplăteşti pentru ospitalitatea sa cu o astfel de trădare.

Marele şef nu păru impresionat de acele insulte şi răspunse cu cea mai mare linişte:

— Nu există trădare în război. Nu sunt decât învingători şi învinşi. Şi de data asta noi suntem învingători. Primiţi, domnişoară, propunerea mea? Credeţi-mă pe cuvânt, că ceea ce vă ofer eu nu e înjositor, dimpotrivă şi la un semn al meu toţi oamenii tribului pe care-i vedeţi aici se voi prosterna la picioarele dv.

— Refuz propunerea dumitale – zise ea cu mândrie – dar deoarece eşti şeful acestor oameni şi ei ţi se supun, fac apel o ultimă dată la sentimentele şi la inima dumitale. Am venit aici de bună voie, lasă-ne să plecăm de bună voie şi nu vei mai auzi vorbindu-se de noi.

Ramacoco se încruntă şi răspunse scurt:

— Niciodată!

Mulţimea puelscilor admira totuşi atitudinea energică a micei albe, deşi nu înţelegea decât foarte puţin din dialogul schimbat între ea şi şeful lor.

Ramacoco mai repetă de două ori răspunsul său şi făcu un gest ca spre a lua de mână pe tânăra fată, când Marius sări asupra lui şi-l respinse cu brutalitate strigându-i:

— Înapoi, banditule!

Ramacoco păli şi scoase de la brâu biciul, pe care-l luase de când se înapoiase în lagăr.

Dar cercetaşul, iute ca fulgerul, scoase revolverul şi sta gata să tragă, când bătrânul învăţat îl apucă de braţ, strigând:

— Nenorocitule! Vrei să ne pierzi?

— Dar, nu suntem oare pierduţi în orice caz? replică Marius.

Cât pentru Zomba, care sta îndărătul tânărului său stăpân, ca un câine feroce care aşteaptă un semn ca să se năpustească asupra şefului, fu oprit de Ginetta.

Dar asta fu deajuns ca să exaspereze pe Ramacoco, care tăcu un gest şi vreo douăzeci de puelsci se năpustiră asupra cercetaşului şi a negrului.

Urmă o scurtă luptă; exploratorul de data asta sări în ajutorul tânărului, dar doi patagoni voinici i se puseră în faţă, apucându-l fiecare de un braţ.

Cât pentru Ginetta, nu încercă s-ajute pe Marius, ci luând

braţul lui Ramacoco, căută încăodată să-l aducă la sentimente mai bune.

— Ce vreţi, d-ră, se scuză el, acest tânăr a făcut rău că a ridicat arma asupra mea. Eu nu-i voiam răul..

— D-ta îl urăşti. Ştiu foarte bine.

— Se poate, dar dacă nu s-ar fi pus în calea planurilor mele, dacă nu de altceva, dar numai spre a vă fi pe plac, l-aşi fi respectat.

— Dar ce vei face cu dânsul?

— Totul depinde de dv., o repet. Situaţia se va schimba pentru toţi odată ce veţi deveni soţia mea.

— Ei bine, vă repet cuvântul spus de dumneavoastră adineaori: Niciodată! Niciodată!

— Atunci nu mai întrebaţi care va fi moarta protejatului dv., zise el arătând pe Marius, care fusese solid legat de un par de fier, înfipt în pământ spre a fixa colţurile corturilor.

Dar, cercetaşul cu obrazul însângerat, căci se zbătuse cu furie, auzi aceste ultime cuvinte şi zise mândru:

— Te dispreţuiesc, Ramacoco. Moartea nu mă sperie şi mor mulţumit căci am avut timpul să-ţi azvârl în faţă tot dispreţul meu. Eşti un trădător şi un laş.

Ramacoco se mulţumi să zâmbească şi nu răspunse, dar fiindcă învăţatul continua să protesteze, indignat, dete un ordin şi cortul se goli ca prin farmec. Ramacoco rămase singur cu patru sau cinci oameni şi după câteva secunde, vreo douăsprezece femei năvăliră în cort şi înconjurară pe Ginetta.

— Domnişoară, zise Ramacoco, nu mai puteţi sta aici. Liniştiţi-vă în privinţa tatălui dv. Nu i se va face nici uni rău. Urmaţi pe aceste femeie, care din clipa aceasta simt la ordinele dv. şi aveţi dreptul să dispuneţi de viaţa lor.

Tânăra fată înţelese că era învinsă şi că, pentru un moment, era mai bine să uzeze de diplomaţie, spre a salvai cel puţin pe nenorocitul cerceta?

Ea ieşi deci în mijlocul celor douăsprezece femei, după ce îmbrăţişă pe tatăl, care nu înceta de-a ocărî pe şef. Vru să se apropie şi de Marius, dar fu oprită de Ramacoco, aşa că nu putu schimba cu dânsul decât o lungă privire plină de disperare. Se lăsă să fie târâtă până la un cort asemenea; aceluia din care plecase, dar mult mai luxos, împodobit cu blănuri de mare valoare. În mijlocul peretelui din fund era aşezat pe o estradă un pat larg iar deasupra acestuia erau atârnate arme împodobite cu

perle. Era cortul marelui şef..

În scurtul drum pe care-l făcu de la un cort la altul, văzuse că în lagăr se făceau pregătiri febrile şi-şi aminti de cuvintele lui Ramacoco: „Te vei supune ceremoniei nupţiale chiar în noaptea asta şi după opt zile vei fi soţia mea!”

Acesta era deci scopul pregătirilor. Presimţirea sa fu întărită când văzu că cele douăsprezece femei o dezbrăcau de vestmintele sale şi îi despleteau părul, ca să i-l lase desfăcut pe spate, ca pe al lor.

Şi tânăra fată trebui să recunoască totuşi că acele femei cu pielea lor roşcată, cu ochii lor blânzi şi gesturile mângâiase erau mai simpatice decât bărbaţii. Ar fi voit săi le vorbească, dar, vai, nu se putea înţelege cu ele şi atunci, fără voie, începu să plângă. Femeile văzând-o că plânge fură mişcate şi veniră, respectuoase, să-i usuce lacrimile. Unele dintre ele chiar, deşi nu înţelegeau motivul acelor lacrămi, plânseră împreună cu ea.

Altele, spre a consola încercară să-i cânte arii duioase de-ale lor; altele începură să danseze, iar altele pregăteau podoabele cu care trebuiau s-o gătească.

Erau bogate colane de perle lucitoare, centuri împodobite cu plăci de argint şi de aur, brăţări de aur masiv pentru mâini şi pentru picioare şi un fel de diademă pentru cap.

Ea se lăsă sa fie îmbrăcată şi gătită. Când toaleta fu terminată, una din femei, cu un gest comic se duse şi-i aduse o oglindă spartă şi i-o prezentă. Cu o mişcare instinctivă, tânăra fată se privi; în alte împrejurări ar fi râs.

Dar, afară se auzeau strigăte şi perdeaua de la uşă fu ridicată. Toţi puelscii erau adunaţi în faţa intrării. Ramacoco înaintă şi îi spuse:

— Nu mai lipsiţi decât dv. pentru ceremonie. Vă rog să nu vă speriaţi. Obiceiurile noastre vi se vor părea stranii, dar cel mai cuminte lucru va fi să vă supuneţi. Tatăl dv. nu e în pericol, îl veţi vedea în curând.

Neîndrăznind să mai protesteze, ea ieşi din cort urmată de cele douăsprezece femei.

Spectacolul pe care-l văzu era din cele mai bizare.

În câmpia stâncoasă erau aprinse vreo douăsprezece focuri colosale. În jurul lor erau numeroşi călăreţi nemişcaţi. O conduseră la un fel de estradă, unde fu aşezată pe lin scaun de lemn acoperit cu o piele de căprioara.

În semn de veneraţie, Ramacoco se culcă la picioarele ei într-o

poză foarte puţin maiestoasă.

Atunci, puelscii scoaseră strigăte voioase, pe când călăreţii săreau cu caii lor peste focurile aprinse, făcând un formidabil salt. Toţi acei războinici agitau suliţele şi trăgeau focuri de revolver în aer. Erau îmbrăcaţi cu nişte haine strâmte iar pe umeri purtau mantale de piele prinse cu o cingătoare împodobită cu ornamente de argint în care erau spuse revolverele şi o frânghie la capetele căreia erau prinse două pietre învelite. Aceasta e *„boia”* o armă teribilă în mâna patagonului, care se serveşte de ea mai ales spre a vâna struţi.

Acest spectacol dură mai bine de o oră, apoi toţi călăreţii veniră în faţa şefului şi a Ginettei executând tot soiul de acrobaţii ecvestre, întinseră mâna făcând un soi de jurământ, din care Ginetta nu înţelese nici o vorbă. Dar, ceea ce o interesa pe biata fată era să vadă pe tatăl său, care din când în când îi făcea semne cu mâna. Învăţatul care îşi recăpătase sângele rece, scosese din buzunar un creion şi, la lumina flăcărilor imense, lua note pe carnetul său.

Dar tânăra fată era cuprinsă de o mare îngrijorare. Ce se făcuse cu cercetaşul? Dorea să se termine mai curând acea stupidă ceremonie căci ştia că mai avea opt zile de răgaz până să devie cu adevărat soţia şefului. Opt zile! Erau puţine! Şi mai curând decât să fie a acelui om, prefera să moară. Dar, lăsând lui Ramacoco speranţa, putea îndulci soarta cercetaşului şi poate chiar să-l salveze.

CAPITOLUL VI
Regina puelscilor

Evenimentele se precipitau. La un moment dat puelscii, se aruncară la pământ părând că ascultă un zgomot din depărtare.

Ascultată îndelung, discutară între ei, iar călăreţii dând pinteni cailor se repeziră peste câmp. Se înapoiară puţin după aceea, dând semne de cea mai vie agitaţie. Inamicul se apropia. Acel vrăşmaş ereditar, pe care-l credeau risipit şi dezorientat lua acum ofensiva. Atâta îndrăzneală răspândi spaima printre puelsci, pe care atâţia ani de înfrângeri consecutive, îi secătuise de vlagă. Se iscă o dezordine de nedescris. Femeile desfăcură corturile, le strânseră împreună eu celelalte bagaje pe când bărbaţii se înarmau şi îşi verificau armele.

Ramacoco împărţea ordine, îi se adusese un cal mare alb, cu o şea bogat împodobită.

Şeful nu se mai ocupa acum de explorator şi de fiica sa. Aceasta putu astfel să se apropie de tatăl său şi să-i vorbească.

Şi cum nimeni nu se mai ocupa de ei, se duseră în cort unde lăsaseră pe cercetaş.

Era încă legat şi păzit de patru oameni voinici, care nu dădeau atenţie zgomotului din afară.

Asemenea unui câine credincios negrul Zomba, care nu fusese legat, era întins la picioarele lui Marius, care căuta să-l liniştească, deoarece ar fi vrut să strângă de gât pe gardienii stăpânului său. Ar fi fost de altminteri o adevărată nebunie, căci gardienii l-ar fi doborât într-o clipă.

Văzând pe învăţat şi pe fiica sa, Marius îşi închipui că se petrecea ceva favorabil.

— Ce se petrece? întrebă el.

— Se petrece, zise învăţatul, că amicii noştri se pregătesc să-şi primească inamicii. Cel puţin aşa am înţeles, căci îi văd că au început să strângă corturile.

— Ce vor face cu noi? întrebă cercetaşul.

— În primul loc, zise învăţatul, noi te vom dezlega. Gardienii dumitale nu înţeleg limbă, deci putem discuta în pace.

— Da, zise Marius, putem discuta, dar nu vă puteţi apropia, căci brutele astea v-ar împiedica. N-avem timp de pierdut. Vreţi

să faceţi ceea ce vă spun eu?

— Vorbiţi, repede! îl rugă Ginetta.

— Iată, mai întâi dv., domnişoară, trebuie să vă faceţi că primiţi de bună voie rolul de mireasă, mai ales acum când puelscii sunt pe punctul de a se bate cu inamicii lor. Evident că sunteţi expusă, dar cred că ei vă vor proteja şi deasemenea şi pe tatăl dv.

— Bine, dar d-ta? întrebă fata.

— Nu e decât o singură probabilitate de a mă salvaţi, veţi spune marelui şef că vreau să lupt alături de dânsul, în contra araucanilor.

— Bună idee, zise învăţatul, mă duc numai decât să vorbesc cu şeful.

— Aşteptaţi. S-ar putea ca Ramacoco să nu primească şi să mă ucidă. Am o idee pe care vreau s-o pun în execuţie. Bravul meu Zomba e liber şi lui îi voi cere un ultim serviciu.

Negrul se ridicase şi, mişcat de cuvintele stăpânului său, declară:

— Vorbeşti, eu faci tot pentru tine. Eu ucizi sau laşi să fiu ucis dacă tu vrei.

— Mulţumesc, Zomba. Asculta: Încearcă să evadezi singur şi să te înapoiezi la Rosario-de-Santa-Fe. Vei face cum vei putea, dar caută să ajungi la Blahio-Blanco. De acolo vei lua trenul spre Rosario. Iată portofelul meu cu bani.

— Stai bun! zise negrul.

— Apoi te vei duce la Raimondo şi Jean Bart. Acum sunt vindecaţi şi le vei spune că suntem în pericol; vor veni aici împreună cu tine. Pleacă.

— Stai bun, repetă el. Eu pleci imediat şi sălbatici ucide pe mine, sau eu vesteşti pe Raimondo şi Jean Bart.

— Mulţumesc şi la revedere, zise cercetaşul.

Şi negrul, ieşi de sub cort cu un aer indiferent, dispărând repede din faţa prizonierilor.

Avea oare să reuşească?

Deodată Ramacoco apăru. Era înarmat din cap până în picioare şi câţiva puelsci îl urmau.

Ginetta, fără a-i mai da timpul să vorbească se apropie de dânsul şi îi zise:

— Şefule, noi am înţeles că vă veţi bate cu araucanii. Dacă e vreo primejdie, vrem să luptăm în rândurile voastre şi primesc ceea ce mi-ai propus. Să mi se dea un cal şi voi lupta alături de

d-ta.

Înmărmurit, Ramacoco, nu ştiu ce să răspundă, dar fu nevoit să explice puelscilor, care îl întrebau.

Iar când aceşti aflară ce declarase tânăra fată, scoaseră strigăte de bucurie pe când Ginetta, surâzătoare şi cu aerul războinic continua:

— Da, mare şef, vrem să luptăm cu voi şi eu primesc să-ţi fiu soţie daca tribul vostru va şti să se lupte cu bărbăţie şi va învinge pe inamici. Pun totuşi o condiţie. Deoarece sunt logodnica marelui şef, am dreptul de a comanda, nu e aşa?

— Aveţi acest drept! afirmă Ramacoco şi vai de acela care nu vi se va supune.

— Atunci, reluă fata, arătând pe cercetaş, să se desfacă legăturile acestui tânăr şi să vie să lupte cu noi.

— Acest om e vrăşmaşul meu, răspunse şeful încruntând fruntea.

— Dar e amicul meu, răspunse fata şi va lupta ca să mă apere. E un tânăr sincer şi leal şi deşi îţi e vrăşmaş, îşi va aminti că l-ai graţiat.

Şeful avu o clipă de ezitare apoi, fără a rosti un cuvânt, scoase cuţitul şi tăia singur legăturile prizonierului Afară, zgomotul creştea şi se semnală apropierea inamicului. Într-o clipă fu strâns şi ultimul cort şi femeile încărcate cu baloturi grele, strânse una lângă alta, aşteptau ordinele bărbaţilor, care trebuiau să le facă să fugă de-a lungul rândurilor de luptătorilor.

Se aduse un cal pentru Ginetta care se urcă imediat pe şea; ea ştia să călărească şi puelscii fură surprinşi văzându-i atitudinea mândră şi energică pe nobilul animal.

Cercetaşul şi învăţatul, în mod mai prozaic, se amestecară printre oamenii, care mergeau pe jos şi se pregătiră să lupte, acela fiind singurul mijloc de scăpare.

Inamicul înainta dar nu era numeros; vreo sută de călăreţi înarmaţi cu *bolas* şi câteva arme de foc. Nici puelscii nu erau mai bine înarmaţi, dar aveau avantajul numărului.

Inamicul începuse să arunce cu aşa numitele *bolas* pietre, care cădeau ca grindina asupra puelscilor, care răspundeau la rândul lor; dar acesta era numai un început; puţin după aceea cincizeci de călăreţi cu cuţitele ridicate se năpustiră în galop în rândurile puelscilor. Fu o învălmăşeală înspăimântătoare, care nu dură decât un minut.

Ramacoco, prevăzând tactica inamicului şi voind să ferească

pe Ginetta, o târî pe frontul oamenilor săi care fu abia atins de şarja celor cincizeci de călăreţi.

Cercetaşul însă, se găsi în mijlocul învălmăşelii şi fu lovit şi călcat în picioare. Se ridică, ameţit şi fără aş da tocmai bine seama de ce se petrecea în jurul său, căuta din ochi pe bătrânul învăţat.

— Domnule Citerni unde eşti?

Dar bătrânul nu răspunse; atunci uitându-se după călăreţii care fugeau, cercetaşul văzu pe unul din ei ţinând dea curmezişul şeii, un corp şi recunoscu haina neagră şi lungă a bătrânului învăţat. Vru să strige, dar n-avu putere. Duse mâinile la obraz şi le văzu pline de sânge; era rănit şi încet se simţi căzând jos... leşinase.

Ginetta străbătând rândurile puelscilor în căutarea tatălui său, găsi pe cercetaş. Sări jos de pe cal şi ajutată de Ramacoco, dete primele ajutoare rănitului, care-şi veni curând în fire. N-avea răni adânci, fusese lovit doar de copita unui cal. Redeschise ochii şi prima sa frază fu:

— Tatăl dv. a fost răpit de araucani!

— Răpit! zise tânăra fată, pălind oribil, pe când cercetaşul îi dădea toate informaţiile ce ştia.

Nu putea fi vorba de a mai ajunge pe răpitori. Dealtminteri, atacul lor fusese atât de fulgerător în cât dezorientase cu totul pe puelsci şi dezordinea domnea între rânduri.

Atunci, tânăra fată apostrofă pe Ramacoco:

— Mare şef! Oamenii dumitale sunt nişte laşi! Nu ştiu să se bată şi nici d-ta chiar n-ai ştiut să împiedici pe inamici de a lua prizonier pe tatăl meu.

Ramacoco, avu un surâs ipocrit şi zise:

— Domnişoară, când vrea cineva să devie o războinica n-are nevoie de un tată.

— Ce vrei să spui? spunea ea cu teamă.

— Ceea ce aţi ghicit. Tatăl dv. a fost răpit, fiindcă eu am voit să fie. Acum sunt sigur că veţi fi a mea.

Tânăra fată se clătină şi privi pe omul acela teribil; apoi îl văzu întorcându-se şi vorbind cu unul din puelsci.

Atunci o dorinţă de răzbunare îi fulgeră prin minte. Sa plecă, ridică de jos cuţitul căzut de la un războinic şi repezindu-se ca o panteră îl împlântă în spatele mizerabilului.

Ramacoco, se prăbuşi scoţând un strigăt slab. Într-o clipă toţi puelscii se apropiaseră, dar tânăra fată, ca nebună, alergă

înaintea lor. Şi cercetaşul fu uimit văzând că nimeni nu îndrăznea s-atingă pe femeia care ucisese pe marele şef. Ceva mai mult figurile lor exprimau admiraţie pentru Ginetta şi nici o milă în faţa agoniei marelui şef.

Atunci cercetaşul strigă fetei:

— Curaj, Ginetta! Eşti regina puelscilor, nu uita!

Ea înţelese gândul cercetaşului; şi-şi dete imediat seama, de prestigiul pe care-l exercita asupra acelor sălbatici. Plină de îndrăzneală, scoase de la centură biciul cu mânerul scurt, pe care i-l încredinţase Ramacoco. Făcu să şuiere sfârcul deasupra capetelor puelscilor, care se plecară până la pământ. Înaintă spre ei şi toţi se deteră la o parte ca s-o lase să treacă.

Atunci apucă frâul unui cal pe care-l ţinea unul din oameni şi sări în crupă strigând celor din jos, care aveau aerul c-o înţeleg:

— Vom urmări pe araucani şi vom libera pe tatăl meu.

O clamoare de satisfacţie se ridică dintre rânduri.

Se duse în galop în faţa trupei şi apoi, la pasul calului, porni spre sud, unde dispăruseră ultimii araucani.

Şi toţi oamenii aceia o urmară asemenea unui trib de ţigani cu călăreţi în frunte, bărbaţi pe jos şi femeile ducând în spinare copiii şi trăgând un soi de cărucioare în care se îngrămădeau toate bagajele tribului.

Cât despre Marius, smulsese frâul unui cal din mâinile unui războinic, care nu protestă şi porni îndărătul Ginettei, fiind fruntea coloanei.

CAPITOLUL VII
Moartea unui aviator

În camera hotelului hispano-american din Rosario, Jean Bart şi Raimondo, întinşi în nişte fotolii comode, îşi terminau convalescenţa.

Pe la zece dimineaţa pe când erau cufundaţi în lectura ziarelor, Tobia intră şi prezintă celor doi tineri o carte de vizită pe o tavă.

Raimondo o luă şi citi.

— Newbury, aviator.

— Ce surpriză plăcută, zise el, arătând cartea lui Jean Bart.

Şi întorcându-se spre chelner îi zise cu grabă:

— Da, da, spune domnului Newbury că-l aşteptăm imediat.

După câteva secunde personajul anunţat fu introdus. Se înclină în faţa celor doi tineri şi într-o italiană corectă, dar cu un uşor accent american, le zise:

— Domnilor, nu m-am putut lipsi de plăcerea de a veni să strâng mâna a trei eroi care au făcut înconjurul pământului cu aeroplanul.

— Aţi avut o idee excelentă. Dar nu ne veţi vedea pe câteşi trei; amicul nostru, Marius fiind în călătorie prin Patagonia, pe când noi ne restabilim în urma variolei.

— Va felicit că v-aţi însănătoşit, zise americanul, s-ar putea să-l întâlnesc în Patagonia, deoarece am hotărât sa încerc să fac cu aeroplanul călătoria de la Buenos Aires la Cordiliera Anzilor.

— Oho! zise Jean Bart. Încercarea dv. va fi destul de grea căci atmosfera e plină de curenţi prin acele locuri şi aparatul dv. nu e poate destul de perfecţionat.

— Într-adevăr, zise american, zâmbind, regret că nu posed minunatul dv. *Aeroc,* cu care aţi făcut înconjurul lumii. Când vă veţi hotărî să construiţi modele după celebrul dv. aeroplan, voi fi printre primii care-mi voi procura unul.

— Şi noi regretăm că n-avem aici aparatul nostru spre a vi-l pune la dispoziţie.

— Voi face atunci mai târziu un al doilea zbor. Plec peste trei zile şi sper că veţi fi la aerodromul din Buenos Aires, căci aşi voi să vă mai strâns odată mâna înainte de plecare.

— Ne-am înţeles, scumpe domn, ziseră cei doi cercetaşi, vom fi prezenţi spre a vă ura drum bun.

Aviatorul se retrase şi cei doi tineri vorbiră mult încă; despre dânsul şi despre Marius, care de o lună nu mai dase semne de viaţă.

După trei zile ieşiră pentru prima oară după convalescenţă şi luară trenul pentru Buenos Aires. Sosiţi aici, se duseră cu o maşină la aerodromul de unde avea să plece aviatorul Newbury.

Era acolo o mulţime imensă, dar putură ajunge la hangar unde se găsea aviatorul care verifica pentru ultima oară aeroplanul său.

El le prezentă pe un tânăr care era cu el:

— Locotenentul Gimenez Rastra care mă însoţeşte.

Cei doi tineri salutară şi începură să vorbească despre splendidul zbor ce aveau să facă. Afară vântul sufla cu violenţă. Cercetaşii făcură observaţia că timpul era defavorabil, dar cei doi aviatori nu voiră s-asculte acest sfat. Scoaseră aeroplanul şi după ce strânseră mâinile celor din jur se avântară în aer.

În mulţime se înălţă un murmur de admiraţie care se mări din ce în ce devenind o frenetică ovaţie: dar, deodată aplauzele încetară.

Colo sus, în văzduh aeroplanul luat de un vârtej de vânt se clatină puternic, târât asemenea unui fluture şi se plecă în chip îngrijorător.

Un fior de groază trecu prin inimile celor de jos, iar Jean Bart, strângând braţul lui Raimondo, îi zise încet:

— Mi-e teamă pentru ei.

— Da, răspunse, acesta, ar trebui s-aterizeze mai curând. Cu aparatul lor pe timpul astă zborul e imposibil.

Şi s-ar fi zis că aviatorii, colo sus în văzduh auziseră, căci deodată se văzu aparatul plecându-se înainte şi coborând spre pământ ca o săgeată.

La vreo douăzeci de metri de pământ, aparatul se redresa se ridică iarăşi şi apoi se reîntoarce. Tactica era bună, dar o ultimă răbufneală de vânt, aparatul fu izbit cu putere de pământ. Un strigăt de spaimă se ridică din mijlocul mulţimii, care se precipită în ajutorul aviatorilor.

Aparatul era intact, dar aviatorii grav răniţi, îşi pierduseră cunoştinţa. Ei fură transportaţi în hangar unde medicii veniţi în grabă le dădură primele îngrijiri, ajutaţi de cei doi cercetaşi care alergaseră cei dintâi la locul nenorocirii. Nimeni altul nu fu lăsat

să intre în hangar. Dar deodată se auzi o vie discuţie afară şi un om, care se zbătea în mâinile poliţiştilor încerca să intre. Jean Bart îşi aruncă ochii la uşa care se deschise sub presiunea celor care-o împingeau şi scoase un strigăt de uimire:

— Zomba!

Cei doi cercetaşi presimţind ceva grav îl întrebară cu înfrigurare:

— Zomba, spune de unde vii? De ce ai lăsat pe Marius? E în pericol?

Zomba, retras cu ei într-un colţ al hangarului, le povesti cele întâmplate. Când sfârşi cei doi cercetaşi schimbară acest scurt dialog:

— Trebuie să plecăm, zise Raimondo.

— Da, răspuns Jean Bart, cu aeroplanul lui Newbury, pare ca rămas intact.

— Bine zici, aprobă Raimondo. Dar trebuie să-i cerem autorizaţia sărmanului Newbury.

Ei se apropiară de rănit care tocmai îşi venise în fire. Îi recunoscu şi le întinse mâna. Murmurând cu glas stins:

— Amicii mei, cred că s-a sfârşit cu mine; regret ca n-am putut izbuti.

— Ai încredere, amicul meu, îi zise Raimondo, aplecându-se spre dânsul, eşti numai rănit şi medicii te vor salva. Cât pentru încercarea dumitale, vrei să ne permiţi s-o îndeplinim noi?

— Cum, vreţi să vă rupeţi oasele ca şi mine?

— Trebuie să plecăm imediat, zise Jean Bart. Camaradul nostru Marius e prizonier al unui trib de patagoni. Trebuie să ne ducem în ajutorul lui.

— Înţeleg atunci, zise muribundul. Duceţi-vă amicii mei.

Încercă să le strângă mâna şi recăzu leşinat.

După un sfert de oră muri fără a-şi mai fi revenit în fire.

Publicul fu încremenit când văzu înălţându-se aeroplanul cu cei doi tineri italieni, iar drept în mijlocul fuzelajului posterior, instalându-se un colos negru, care nu era altul decât Zomba, silit să şadă acolo, deoarece aparatul n-avea decât două locuri.

Sar fi zis că de data asta furtuna era învinsă de marea îndrăzneală a aviatorilor, căci aparatul se ridică şi porni asemenea unei săgeţi fără cel mai mic accident.

CAPITOLUL VIII
În care regăsim pe cei trei cercetaşi

Trebuie să reluăm povestirea din punctul în care Ginetta devenită regină a puelscilor, plecase în fruntea lor ca să urmărească pe răpitorii tatălui său.

Tânăra fată şi Marius se aşteptau la o luptă apropiată căci presupunând că araucanii n-ar fi vrut să reînceapă ostilităţile, ar fi sosit totuşi momentul în care s-ar fi oprit spre a bivuaca.

Cercetaşul, care avusese adesea ocazia să facă exerciţii de război şi se distinsese chiar ca un bun tactician se pregătea să-şi puie experienţa în serviciul tinerei regine a Puelscilor spre a surprinde în plină noapte pe araucani. De sigur că aceştia aveau să poposească de mai multe ori pe drum, înainte de a ajunge la lagărul lor obişnuit, situat pe creasta munţilor în apropierea vulcanului Minchimadira.

Marius sfătui pe Ginetta să dea ordin să poposească trupa până noaptea, ceea ce şi făcură.

Ei ar fi voit să vorbească acelor oameni şi să le spuie, ceea ce aşteptau de la dânşii, dar se găseau în imposibilitate de a se face să fie înţeleşi. Marius încercă în zadar şi la un moment dat, exclamă enervat:

— Dar, nu e printre oamenii ăştia nici unul, care să înţeleagă spaniola?

Atunci, spre marea s-a surprindere un tânăr puelsc înaintă zicând:

— Eu, *senor* înţeleg.

Cercetaşul se întoarse uimit şi observă pe acel tânăr sălbatic care surâdea cu un aer triumfător. L-ar fi îmbrăţişat chiar de bucurie dacă n-ar fi fost prea grăbit să-l întrebe:

— Deci, tu înţelegi spaniola? îl întrebă el. Vei putea tălmăci camarazilor tăi aceea ce-ţi voi spune?

— Voi putea.

— Bine, dar unde ai învăţat?

— Am locuit doi ani în oraşul Viedena. Am lucrat acolo ca hamal în port, la descărcarea vapoarelor. Am câştigat mulţi bani.

— Cum te numeşti? îl întrebă el.

— Mafond.

— Ei bine, Mafond ascultă bine cuvintele mele şi repetă-le întocmai tovarăşilor tăi.

— Ascult, zise el.

Şi cercetaşul îi explică timp de mai multe minute tactica pe care voia s-o adopte spre a surprinde lagărul araucanilor în timpul nopţii.

Mafond, se duse, din grup în grup, repetând explicaţiile şi regina puelscilor avu satisfacţia să citească pe toate feţele o vie mulţumire. Pe măsură ce Mafond vorbea se ridicau din rândurile puelscilor exclamaţii de mulţumire, care se transformau curând în aclamaţii. Şi seara se termină în mijlocul bucuriei generale.

În mijlocul nopţii Ginetta sări pe cal şi porni încet, în capul coloanei de războinici.

După câteva ore, surprinseră într-adevăr lagărul aracanilor, dar în momentul în care voiau să năvălească asupra lor, trecând ultimii cincisute de metri care îi mai despărţeau, aceştia, vestiţi de sentinelele lor, dau alarma şi refuzând să se bată, plecau în goană nebună. Şi cum toţi erau călare puelscii fură în imposibilitate de a-i urmări.

Tribul poposi iar pentru noaptea, iar când se făcu ziuă, reluă marşul; dar biata lor regină nu-şi putea reţine lacrimile, gândindu-se la sărmanul ei tată, prizonier, sau poate chiar mort la ora aceea.

Urmărirea dură zile de-a rândul fără nici un rezultat deoarece araucanii, îi făcuseră să le piardă urma, îndreptând caii pe un drum pietros, unde copitele nu lăsau nici urmă.

Puelscii hotărâră însă să-i urmeze până la lagărul lor de lângă vulcanul Minchimadira, unde chiar dacă nu i-ar fi găsi ar fi putut ocupa, în aşteptare, corturile lor pe care n-aveau obiceiul să le demonteze.

Cavalcada puelscilor trebuia să dureze mai mult decât a araucanilor şi vom vorbi mai pe larg de aceştia din urmă.

Ştim că şeful araucanilor, Orkekio, după moartea Taniei, voia să întreţie ardoarea oamenilor săi conducându-i în lagărul puelscilor.

Prin acel act de îndrăzneală voia, în acelaş timp să răzbune moartea Taniei. În fruntea oamenilor săi se năpusti asupra inamicilor şi descoperi pe acela care-i ucisese pe soţia sa, îi împlântă un pumnal în inimă şi apoi târî după el pe războinicii

săi, care, după cum se ştie, nu trecură decât ca un uragan.

Bătrânul învăţat fu luat pe sus de ultimii călăreţi ai lui Orkekio, care acum nu mai avea decât o ţintă; să se întoarcă în lagăr şi să împlânte în pământul care acoperea rămăşiţele însângerate al Taniei, pumnalul său pătat de sângele răzbunării.

Din pricina aceasta refuza să înceapă o nouă luptă cu puelscii nevoind să se bată înainte de a fi împlinit jurământul de răzbunare.

Şeful araucanilor se interesase foarte puţin de prizonierul alb dar, cum patagonii nu pot ucide pe prizonierii lor, fără ordinul şefului, veniră să-l roage să dea acest ordin.

Sărmanul învăţat făcuse tot drumul pe calul unuia dintre araucani; de multe ori îşi dori moartea şi însfârşit, când îl târâră în faţa şefului, înţelese că ultima sa ora sunase. Se gândea cu durere la fiica sa şi la bravul cercetaş şi apoi mai era amărât şi din pricina că-şi pierduse carnetul în care-şi scrisese observaţiile făcute în prima parte a călătoriei nu le prin Patagonia.

Dac-ar fi putut să se înţeleagă cu călăii săi, i-ar fi implorat, nu ca să le ceară graţia, ci ca să trimită acele note preţioase acelora care îi făcuseră cinstea de a-l însărcina cu această misiune.

Dar călăii nu-l putea înţelege şi se resemna cu greu la gândul că notele sale vor servi să le aprindă pipele.

Dar, iată convorbirea care se schimba între patagoni şi pe care el n-o putu înţelege:

— Mare şef, zise un araucan, de câteva zile târâm cu noi pe acest prizonier alb. Ce să facem cu dânsul?

— Să-l duceţi până la lagăr, răspunse Orkekio, indiferent.

— Fără îndoială, zise celălalt, dar e greu pentru caii noştri şi mănâncă o parte din raţia noastră. Ar fi mai bine să-l omorâm.

— Trebuie să-l ducem cu noi, vă zic. Acolo îl vom răstigni pe mormântul Taniei, căci e de aceeaşi rasă cu dânsa; şi va stropi mormântul cu sângele său şi ea va fi mulţumită.

— Nu cred, replică araucanul, Tania n-ar fi vărsat nici odată sângele unui om de rasa sa.

— Vom consulta pe mag spre a şti ce să facem; şi dacă magul e de părerea ta, atunci vom pedepsi pe acest inamic în alt mod.

— Şi care va fi răzbunarea ta, oh mare şef?

— Omul va fi legat sus pe munte în apropierea unui vultur, care va veni să-i mănânce ficatul.

— Bine! Răzbunarea ta, o, mare şef e demnă de curajul şi măreţia ta! Voinţa ta va fi respectată.

Prizonierul fu deci lăsat să trăiască pentru un moment în fiind bine tratat, îi mai rămase o ultimă rază de speranţă amestecată – vai! – cu o mare amărăciune, când se gândea la Ginetta şi la Marius.

Araucanii ajunseră însfârşit în lagărul lor. Acesta se compunea din vreo sută de corturi risipite în preajma vulcanului stins. Tribul, din înălţimea Cordilierei, situată la mică distanţă de mare, putea observa cu uşurinţă, navele care, pe timp de furtună erau împinse spre ţărmul stâncos.

Când una din nave era în primejdie, araucanii aşteptau cu nerăbdare să naufragieze ca să măcelărească echipajul şi să pună mâna pe bogăţiile pe care le transporta.

Cavităţile şi grotele muntelui formau bune ascunzişuri pentru aceste prăzi.

Jumătate din războinici şi toate femeile şi copiii rămăseseră în lagăr. Reîntoarcerea luptătorilor fu un prilej de mare bucurie şi ceremonia primei vizite a marelui şef la mormântul Taniei, fu dintre cele mai impresionante.

Durerea lui Orkekio era nemărginită şi se manifesta prin strigăte sfâşietoare. După ceremonie, magul fu consultat în privinţa prizonierului şi se hotărî ca acesta să fie sacrificat.

Bătrânul învăţat fu dus pe creasta muntelui care se înălţa vertical la o mie nouă sute de metri. Îl legară solid şi-l duseră în marginea prăpastiei.

Se simţi precipitat în gol; dar după câteva clipe simţi o puternică zguduitură şi căderea sa încetini. Frânghia înnodată în jurul corpului îl ţinea suspendat deasupra prăpastie în care era coborât. Deschise ochii şi vederea abisului îl înspăimântă. Deodată coborârea se opri şi rămase astfel atârnat în gol.

Dar sus pe creastă, se auzi un zgomot înspăimântător; într-o clipă toţi araucanii care priveau din marginea muntelui dispărură.

Ce se întâmplase?

A! Dacă bătrânul ar fi fost sus pe stânci ar fi văzut pe fiica sa, în fruntea puelscilor urmărind cu furie pe araucani până în ascunzătorile lor. Dar bătrânul învăţat atârnat în gol se simţea cuprins de ameţeală şi mintea i se turbura.

CAPITOLUL IX
Vulturul

Cu cât se apropiau de lagărul araucanilor, furia puelscilor creştea. Fără a se mai odihni ei mergeau zi şi noapte, dornici s-ajungă mai curând.

Orkekio nu se gândea că inamicii săi vor fi atât de înverşunaţi şi mâi ales, că vor sosi aşa de repede.

Legendara sa prudenţă, îl făcuse ce e drept să ia de la sosire, toate măsurile de apărare, dar nu prevăzuse un atac atât de repede astfel că puelscii se apropiară fără a le trezi atenţia.

Şi iată cum araucanii, care erau pe punctul de a coborî în prăpastie pe sărmanul învăţat fură surprinşi atât de fulgerător.

La strigătul scos de primul dintre dânşii, care văzu pe năvălitori, toţi araucanii se întoarseră şi părăsind pe prizonieri alergară spre lagăr spre a-şi lua armele.

Din fericire pentru sărmanul învăţat călăii săi legaseră frânghia de colţul unei stânci. Poziţia lui Citerni nu era desigur comodă, dar dacă puelscii ar fi venit cu câteva clipe mai nainte, frânghia n-ar fi fost încă legată de stâncă şi nenorocitul ar fi căzut în abis.

Mica trupă a puelscilor atacă pe araucanii fugari, dar aceştia reuşiră să se întoarcă în corturile lor. În timpul acestor câteva minute, puelscii, opriţi la vreo cinci zeci de metri de lagăr nu văzură pe nimeni în faţa lor cu care să lupte. Se făcu o pauză impresionantă în mijlocul unei tăceri relative. Dar, deodată, în văzduh se auzi un zgomot şi un corp cenuşiu brăzdă cerul. Patagonii, surprinşi, ridicară ochii şi văzură ceva fantastic.

Dar Marius, apucând braţul Ginettei strigă:

— Un aeroplan! Sunt prietenii mei!

— Cum? Jean Bart şi Raimondo?

— Probabil Zomba a reuşit să-i vestească. Dar, ciudat nu sunt cu *Aerocul.*

În timpul acesta aeroplanul descria cercuri trecând de mai multe ori deasupra lagărului.

Marius şi Ginetta distingeau acuma perfect pe aviatori şi atunci primul flutură pălăria; încercând prin mimica sa să facă pe camarazii săi să înţeleagă situaţia. În aeroplan Jean Bart strigă:

— De vreme ce acolo jos se bat şi Marius cu Ginetta sunt cu unii din luptători, trebuie să-i ajutăm în contra inamicilor.

— Ai arme? întrebă Raimondo.

— Eu ai bombe, zise voios Zomba, arătându-le două bombe găsite pe bordul aeroplanului.

— Şi aviatorii se serviră îndată de ele, cu un deosebit succes.

Panica provocată de azvârlirea lor fu mare şi puelscii încurajaţi şi îndemnaţi de Marius şi de Ginetta se avântară cu cuţitele în mână pătrunzând în rândurile inamice şi măcelărind pe toţi care nu fugeau.

Învingătorii năvăliră în corturile goale, devastându-le.

— Printre ei nu erau decât trei morţi şi cinci sau şase răniţi iar regina şi locotenentul său n-avea nici măcar o zgârietură.

Cu ochii plini de lacrimi de bucurie şi inimile bătând cu putere, Marius şi Ginetta urmăreau evoluţiile aeroplanului, care în curând coborî la câţiva metrii de dânşii. Marius se aruncă în braţele amicilor săi. Apoi în câteva cuvinte le povesti cele întâmplate încheind cu aceste cuvinte.

— Acum amicii mei, datoria noastră nu e terminată căci trebuie să găsim pe tatăl Ginettei.

Biata fată plângea acum, gândindu-se la soarta tatălui său pe care-l credea mort.

— Nu e sigur, zise Marius. Trebuie să căutăm. Poate-l vom descoperi.

În momentul acela Mafond se apropiă de dânşii. Marius îl chema:

— N-ai descoperit în vreun loc pe tatăl reginei voastre? Mort sau viu? Tu ai intrat în corturi şi poate ştii.

— Am vizitat toate corturile, dar n-am găsit nimic!

Zomba zise deodată:

— Eu vrei spui ceva!

— Vorbeşte, bunul meu Zomba, zise Marius.

— Eu ai ochi de vultur. Din aeroplan văzut în partea cealaltă a muntelui ceva ce clătina în gol. Eu voi afli ce este.

Se priviră şi fiecare păru că înţelege. Repetară lui Mafond cuvintele negrului. Acesta explică atunci că araucanii au obiceiul de a atârna pe prizonierii lor deasupra prăpastiei spre a fi mâncaţi de vulturii foarte numeroşi prin acele regiuni. N-ar fi fost de mirare să fi procedat şi acum tot aşa.

Porniră deci cu toţii în spre creasta muntelui.

Cu multă grijă fiecare se apropia de marginea prăpastiei spre

a privi în adâncime. Nu descoperiră nimic, dar, deodată Jean Bart care o luase înainte, strigă:

— O frânghie! O frânghie legată de stâncă.

Alergară la el şi cei trei cercetaşi începură să tragă de frânghia de care era atârnat bătrânul savant.

Dar cum frânghia nu prezenta nici o rezistenţă fu repede trasă.

Şi cei prezenţi scoaseră un strigăt de uimire, descoperind la extremitatea frânghiei un petic de postav negru, din haina savantului.

— Nu mai încape îndoială! exclamă Marius. Sărmanul a fost suspendat deasupra prăpastiei.

— Şi poate a căzut în fund, zise plângând Ginetta.

Durerea sa fu respectată, dar deodată Marius zise:

— Vreau să mă conving. Frânghia asta e solidă. Legaţi-mă. Se prea poate ca bătrânul să se fi agăţat, în cădere, de vreun obstacol oarecare şi să se fi ascuns în vreo gaură din stâncă spre a scăpa de călăii săi. Vreau să văd.

Atunci Ginetta recăpătându-şi energia exclamă:

— Fie! Dar vreau să mă cobor şi eu.

Cercetaşii căutară în zadar să-i demonstreze nebunia acestui act, dar n-o putură convinse.

— În definitiv, zise Jean Bart, frânghia e solidă şi o vom lega astfel încât să nu fie nici o primejdie.

Şi astfel după ce legară pe Marius, Ginetta fu şi ea legată cu altă frânghie de aceasta din urmă.

Cei doi tineri înaintară până în marginea prăpastiei pe când Jean Bart, Raimondo şi Zomba ajutaţi de Mafond ţineau de capătul frânghiei înfăşurat de colţul stâncii.

Marius şi Ginetta se lăsară să cadă uşor în gol.

— Nu ţi-e frică? întrebă Marius.

— Nu, zise ea curajoasă.

Şi pe când coborau, observau cu atenţie toate colţurile şi scobiturile stâncii.

Deodată Marius descoperi în scobitura stâncii un cuib enorm.

— Un cuib de vultur, desigur zise ea, arătându-l cu degetul.

Dar, la sunetul glasului său, ceva se mişcă în cuib şi cercetaşul şi tânăra fată, suspendaţi în aer, între cer şi pământ, strigară împreună:

— Tată!

— Dl. Citerni!

Era într-adevăr domnul Citerni care-şi alesese domiciliul în cuibul vulturului.

Am lăsat pe bătrân în primejdioasa poziţie pe care acum o aveau de bună voie fiica sa şi tânărul cercetaş.

Bătrânul, când se simţi părăsit deasupra abisului nu se gândi decât cum să termine mai curând.

Dar zări în faţa sa acel cuib enorm, dar care era ocupat de doi tineri locatari. Vulturul, capul familiei nu era; şi dl. Citerni se gândi la avantajul, cel puţin momentan, ce-i oferea acel apartament ocazional. Puii de vultur fiind foarte tineri nu era nici o primejdie să fie daţi afară.

Bătut de vânt se agăţă de marginea cuibului şi punând în practică planul său, apucă unul după altul pe cei doi pui şi îi azvârli în gol.

Reuşi apoi cu oarecare greutate să puie piciorul pe marginea cuibului şi se instală într-însul.

Primul lui gând fu să se desfacă de frânghie, dar în grabă rupse o bucată din haină.

Se gândi ca dacă inamicii săi ar fi vrut să-l tragă iarăşi sus l-ar fi crezut căzut în fundul abisului.

Situaţia sa nu era totuşi mai puţin critică; dar până la sosirea vulturului era cel puţin scutit de ameţeli deoarece se putea aşeza comod în fundul cuibului.

Văzând deodată înaintea ochilor pe Marius şi Ginetta fu cuprins de o imensă uimire şi exclamă fericit:

— Salvat! Sunt salvat! Îţi mulţumesc Doamne!

Cum locul nu era prielnic unei explicaţii prea lungi.

Marius se mulţumi să strige:

— Curaj domnule Citerni! Întâi ne vom urca noi, căci în trei ar fi poate primejdios. Apoi mă voi coborî eu ca să vă iau.

Şi pe când cercetaşul da mici lovituri regulate asupra frânghiei spre a vesti pe cei de sus după cum fusese convenit ceva negru se desenă pe cer, venind cu iuţeală spre ei.

— Un vultur! strigă Marius.

— Să luptăm! îi răspunse cu simplicitate tânăra fată, al cărei curaj se înzecise de când văzuse pe tatăl său.

— Aveţi un cuţit? strigă Marius.

— Dar eu n-am arme! strigă învăţatul.

— Tată, ţine revolverul îi strigă Ginetta.

Vulturul la douăzeci de metri deasupra celor trei persoane, descria cercuri şi brusc se abătu asupra lor. Răsunară mai multe

focuri de revolver. Cei de pe creasta muntelui văzuseră pericolul şi, după ce legaseră mai solid frânghia de stâncă, Raimondo, Jean Bart şi Zomba încetaseră spre a trage.

Dar vulturul rănit avu încă puterea să se năpustească asupra lui Marius şi a Ginettei. Amândoi cu toată puterea; împlântară lama cuţitului în corpul nervos al păsărei de pradă care, îşi slăbi strânsoarea şi se prăbuşi în gol.

Marius era uşor rănit de o lovitură de gheară la umăr.

Cercetaşii prinseră în braţe pe tânăra fată leşinată.

Apoi, Marius vru să coboare singur spre a salva pe învăţat. Îl legă cu un capăt al frânghiei şi după câteva secunde erau toţi pe pământul ferm.

După primele îmbrăţişări învăţatul, strângând mâna lui Marius, zise:

— Mi-ai salvat viaţa, odată la Rosario, dar pentru bravura dumitale era prea puţin; azi ai făcut un act de eroism unic în lume.

— A! Protestez, răspunse Marius, nu sunt decât locotenent în armata puelscilor; şi iată-le regina.

Cu un gest comic arătă pe Ginetta.

Atunci tânăra fată, înaintând spre erou zise:

— Atunci, îmbrăţişează-ţi regina.

Citiţi urmarea în fascicula nr. 29 a CELOR TREI CERCETAŞI:

STRÂMTOAREA MAGELLAN.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI